

«Ὡς τῆρα ἀπεκδεχόμεθα
Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν»
(Φιλιπ. γ' 20)

«Ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν
Ὡς τῆρα τοῦ κόσμου»
(Α' Ἰωάν. δ' 14)

ΣΩΤΗΡ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΟΜΩΝΥΜΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἔτος 53ο - 15 Φεβρουαρίου 2012 - Τεύχος 2039

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Κάθε χρόνο αὐτὴ τὴν περίοδο οἱ ψυχές μας, τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν οἱ ψυχές, γοητεύονται ἀπὸ τὸ μυστικὸ βάθος τῶν ἱερῶν νοημάτων τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς...

Ὅμως ἂν θελήσουμε νὰ προσδιορίσουμε τί εἶναι ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, θὰ βρεθοῦμε σὲ ὤκεανό. Εἶναι περίοδος νηστείας, περίοδος πολλῶν καὶ κατανυκτικῶν Ἀκολουθιῶν, περίοδος μετανοίας, κατανύξεως, ἀγώνων πνευματικῶν· περίοδος ἐσωστρέφειας, περισυλλογῆς, στροφῆς πρὸς τὸν Θεό, ἀποξενώσεως ἀπὸ τὰ ὑλικά, εὐσπλαχνίας

καὶ ἐλεημοσύνης πρὸς τοὺς πάσχοντες ἀδελφούς· περίοδος ἀγρυπνίας πνευματικῆς, θερμότερης προσευχῆς, συμπορεύσεως μὲ τὸν πορευόμενο πρὸς τὴ Γεθσημανὴ καὶ τὸν Γολγοθᾶ Κύριο, προετοιμασίας γιὰ τὴ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Περίοδος συντριβῆς, πόνου καὶ λύπης γιὰ τὰ πλήθη τῶν ἀμαρτιῶν μας, ἀλλὰ καὶ περίοδος χαρᾶς γιὰ τὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Κυρίου. Περίοδος...

Πλήθος πραγματικῶν νοημάτων. Γι' αὐτὸ ἐπιτυχέστερο εἶναι νὰ δοῦμε τὴ Μεγάλη Τεσσαρακοστή ὡς Μυστήριό!

Πρωτίστως μυστήριό εἶναι τὸ ἴδιο τὸ

ὄνομά της: Τεσσαρακοστή! Ὁ ἀριθμὸς δηλαδή τῶν 40 ἡμερῶν της ἀπὸ τὴν Καθαρὰ Δευτέρα μέχρι τὴν Παρασκευὴ πρὸ τῶν Βαΐων. Γιατί λοιπὸν 40 καὶ ὄχι 20, 30, 35 ἢ 50 μέρες; Ἀσφαλῶς δὲν εἶναι τυχαῖος ὁ ἀριθμὸς. Καί, ὅπως ἐπισημαίνεται, ἔχει καθοριστεῖ σὲ ἀντιστοιχία μὲ περιστάτικα τῆς Ἁγίας Γραφῆς: 40 μέρες νήστεψε ὁ Μωυσῆς στὸ Σινᾶ, 40 μέρες περπάτησε νηστικός ὁ προφήτης Ἡλίας, κυρίως ὅμως ἀναφέρεται στὶς 40 μέρες ποὺ νήστεψε ὁ Κύριος στὴν ἔρημο, ὅπου δέχθηκε καὶ τοὺς τρεῖς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου καὶ τοὺς ἀπέκρουσε. Ἀντίστοιχα καὶ ἐμεῖς οἱ πιστοὶ καλούμαστε νὰ νηστέψουμε 40 μέρες καὶ νὰ ἀγωνιστοῦμε κατὰ τῶν δαιμονικῶν πειρασμῶν, ὥστε, ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, νὰ συντρίψουμε τὸν σατανά.

Ὁ ἀριθμὸς 40 θεωρεῖται ἐπίσης μιὰ προσφορά στὸν Θεὸ τοῦ ἐνὸς δεκάτου περίπου τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους, ὅπως ἀντίστοιχα ἦταν ὑποχρεωμένοι οἱ Ἑβραῖοι νὰ προσφέρουν στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά τους.

Βέβαια τὸ μυστήριον τοῦ ἀριθμοῦ 4 εἶναι εὐρύτερο καὶ βαθύτερο. 40 μερόνυχτα κράτησε ὁ κατακλυσμός, 40 χρόνια στὴν ἔρημο περιπλανήθηκαν οἱ Ἑβραῖοι, 400 χρόνια ἔμειναν ὑποδουλωμένοι στὴν Αἴγυπτο, καὶ τόσα ἄλλα. Γιατί ἄραγε;

Ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ἀρχαῖους ἐρμηνευτές, ὁ Ὀριγένης, λέει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει, διότι στὴν Ἁγία Γραφή ὁ ἀριθμὸς 4 ἔχει συμβολικὴ σημασία καὶ φανερῶνει τὴν ὑλικότητα, τὴν κάκωση, τὴν ταλαιπωρία, τὰ ἐπίγεια βάσανα τοῦ ἀνθρώπου: «Ὁ τέταρτος ἀριθμὸς ὑλικὸς τις καὶ σωματικὸς ὢν κακωτικός ἐστιν».

Πέρα τώρα ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἡμερῶν της ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ εἶναι Μυστήριον στὸν ἴδιον τὸν πυρήνα της. Μέσα στὴν καρδιά της περιέχει τὸ μυστήριον τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας καὶ θεώσεώς μας.

Γι' αὐτὸ κεντρικὴ θέση στὸ περιεχόμενό της κατέχει τὸ πνεῦμα τῆς πνευματικῆς ἀγρυπνίας. Μέσα ἀπὸ τὶς καθημερινές Ἀκολουθίες της ἀκούγεται κάθε φορὰ δυνατὰ ἢ προτροπὴ τοῦ Κυρίου: «Γίνεσθε ἔτοιμοι, ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» (Ματθ. κδ' 44)· νὰ εἴστε διαρκῶς ἔτοιμοι. Διότι σὲ ὥρα ποὺ δὲν τὸ περιμένετε θὰ ἔλθει νὰ σᾶς πάρει ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ ὁ Κύριος.

Ἐξίσου κεντρικὴ θέση ἔχει καὶ ἡ ἔννοια τοῦ σωστοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς μας. Ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ μᾶς προσανατολίζει σωστά: Μᾶς δείχνει ὡς ἄμεσο στόχο τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας μας, τὸν Γολγοθᾶ καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἀλλὰ δὲν μένει μέχρις ἐκεῖ. Πίσω ἀπὸ τὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ μέσα ἀπὸ τὸ κενὸ μνημεῖο τῆς Ἀναστάσεως μᾶς δείχνει τὴν αἰώνια ἀνάστασιν, τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὸν ὕψιστον καὶ τελικὸν προορισμὸν μας. Καὶ μᾶς καλεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ νὰ προσανατολίσουμε τὴ ζωὴν μας ὅλη. Γιὰ νὰ μὴ μείνουμε «ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ».

Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ... Μυστήριον! Ναι, Μυστήριον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μυστήριον ζωῆς καὶ ἀθανασίας! Μᾶς τὴν χαρίζει ὁ Κύριος γιὰ νὰ ξαναβροῦμε τὸν ἀπολησμονημένο στὴ χώρα τῶν λωτοφάγων ἑαυτὸν μας, γιὰ νὰ στραφοῦμε πρὸς τὰ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ ἀληθινὴ πατρίδα μας, τὸ πατρικὸν μας σπίτι, τὸ παλάτι τοῦ Πατέρα μας. ■

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
(Τῆς Ἀπόκρεω)

Φιλήμονος ἀποστόλου,
Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας
Ἦχος γ' - Ἐωθινὸν Γ'

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Α' Κορ. η' 8 - θ' 2
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
Ματθ. κε' 31-46

Ἄδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενούσιν. ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνώσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῆ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν. οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε. διόπερ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμι ἀπόστολος; οὐκ εἰμι ἐλεύθερος; οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ; εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμι ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμι· ἢ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΣ!

«Ἄμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς...
εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε»

Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω σήμερα, καὶ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς παρουσιάζει τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς Κρίσεως καὶ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴ σπουδαία ἀλήθεια ὅτι κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι θὰ δώσουμε λόγο γιὰ κάθε πτυχή τῆς ζωῆς μας. Μάλιστα αὐτὸ πού τονίζεται ἰδιαίτερως εἶναι τὸ γεγονός ὅτι κάθε ἀγαθοεργία πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας ὁ Κύριος τὴ δέχεται ὡς πράξη ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπό του. Ἀντίστοιχα καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς πληροφορεῖ στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα γιὰ κάτι ἐξί-

σου ἐντυπωσιακό: Κάθε ἁμαρτία πού διαπράττουμε εἰς βάρος τῶν ἀδελφῶν μας, προσβάλλει τὸν ἴδιο τὸν Χριστό!

Ἄς δοῦμε λοιπὸν μὲ ποιούς τρόπους ἁμαρτάνει κάποιος εἰς βάρος τῶν ἄλλων καὶ γιατί κάθε παρόμοια ἁμαρτία ἀναφέρεται τελικὰ στὸν ἴδιο τὸν Χριστό.

1. «Ἄμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς»

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβει κανεὶς ὅτι ἁμαρτάνει, ὅταν ἐξαπατᾷ καὶ ἀδικεῖ,

ύβριζει και κτυπά, και γενικά φέρεται επιθετικά προς τους άλλους, είτε αυτοί είναι μέλη της οικογενείας του, συγγενείς, φίλοι, συναδέλφοι, πελάτες κλπ. Όστόσο δεν είναι μόνο αυτές οι άμαρτίες που πληγώνουν τις σχέσεις των ανθρώπων.

Άμαρτία επίσης είναι το να σκανδαλίζει κανείς τους άλλους, ακόμα κι αν η συμπεριφορά του μοιάζει σωστή. Ο απόστολος Παύλος το τονίζει ιδιαίτερα αυτό και σημειώνει ότι είναι προτιμότερο να στερηθούμε εμείς κάποιο νόμιμο δικαίωμά μας παρά να σκανδαλίσουμε κάποιον αδελφό μας.

Και κάτι ακόμη: Αμαρτάνουμε όχι μόνο όταν βλάπτουμε τους άλλους αλλά κι όταν μπορούμε να τους βοηθήσουμε και δεν το κάνουμε. «Είδότι καλόν ποιείν και μη ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστίν», γράφει ο αδελφός Ιάκωβος (Ιακ. δ' 17), δηλώνοντας σαφώς ότι αμαρτάνει όποιος γνωρίζει να κάνει το καλό και δεν το κάνει. Άλλωστε σύμφωνα με τη σημερινή ευαγγελική περικοπή ή βασική αίτια της καταδίκης των αμαρτωλών δεν θα είναι τα έγκληματα που διέπραξαν, αλλά το καλό που δεν έκαναν: «Ἐπείνασα, και οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, και οὐκ ἐπότισατέ με...» (Ματθ. κε' 42-43). Ναι! Είναι άμαρτία ή έλλειψη αγάπης προς τους αδελφούς μας. Στην πραγματικότητα είναι έγκλημα! Πώς αλλιώς θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς το να διασκεδάζουν κάποιοι σε αμαρτωλά κέντρα ή να σπαταλούν χρήματα στα έπαίσχυντα καρναβάλια, την ίδια ώρα που μικρά παιδιά λιποθυμούν από την πείνα και άλλοι δεν έχουν ούτε σπίτι να μείνουν;

Είναι λοιπόν μεγάλη ή ευθύνη μας. Και ή σοβαρότητα αυτών των παρεκτροπών γίνεται περισσότερο φανερή, όταν σκεφθούμε ότι κάθε άμαρτία έναντι των αδελφών μας στην ουσία στρέφεται έναντι του Χριστού! Πώς όμως γίνεται αυτό;

2. «Εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε»

Από τη στιγμή που ο Κύριος Ίησούς Χριστός ήλθε στη γή και προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, ο Ίδιος μπήκε στη θέση

του κάθε ανθρώπου. «Τὰ τῶν οἰκετῶν αὐτὸς οἰκειοῦται», λέει ο άγιος Ίωάννης ο Χρυσόστομος, δηλαδή αυτά που άφορούν τους δούλους (ένν. τους ανθρώπους) ο Δεσπότης τα θεωρεί ότι άφορούν τον Έαυτό του. Γι' αυτό και, όταν ο Κύριος Ίησούς λέει «έμοι έποιήσατε» στο σημερινό Ευαγγέλιο, ουσιαστικά τοποθετεί τον Έαυτό του στη θέση του πεινασμένου, του διψασμένου, του ξένου, του ρακένδουτου, του άρρώστου, άκόμη και του φυλακισμένου!

Επιπλέον όλοι οι χριστιανοί αποτελούμε «σώμα Χριστού και μέλη εκ μερους» (Α' Κορ. ιβ' 27). Είναι δυνατόν, όταν τραυματιστεί ένα μέλος του σώματος, να άδιαφορήσει ή κεφαλή; Όταν πληγώνουμε ένα συνάνθρωπό μας, πλήττεται ταυτόχρονα και ή κεφαλή του σώματος της Εκκλησίας, ο Κύριος Ίησούς Χριστός. Και το πιο σημαντικό: Άς μην ξεχνούμε, όπως μάς υπενθυμίζει σήμερα ο απόστολος Παύλος, ότι κάθε άνθρωπος είναι αδελφός μας «δι' όν Χριστὸς απέθανεν». Έφόσον λοιπόν ο Χριστός θυσίασε τη ζωή του για τη σωτηρία του αδελφού μου, έγω πόσο προσεκτικός όφείλω να είμαι άπέναντί του, ώστε να τον βοηθώ κι όχι να τον βλάπτω;

Κάθε άνθρωπος είναι πλασμένος «κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν» Θεού. Συνεπώς στο πρόσωπο του κάθε ανθρώπου όφείλουμε πάντοτε να διακρίνουμε την εικόνα του Θεού. Όπως σεβόμαστε τις ιερές εικόνες και τις προστατεύουμε από τη φθορά ή από βεβήλωση, ως σεβόμαστε και τον κάθε συνάνθρωπό μας. Στο πρόσωπό του ως βλέπουμε τον ίδιο τον Χριστό, που πονά και ύποφέρει από τη δική μας άδικη συμπεριφορά. Άς προσέχουμε λοιπόν ιδιαίτερα τη συμπεριφορά μας προς τους αδελφούς μας κι ως στεκόμαστε άπέναντί τους με σεβασμό και αγάπη, έχοντας πάντα στο νου μας το λόγο του άγιου αποστόλου Παύλου: «ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς αδελφούς... εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε». ■

Τώρα δεν υπάρχουν χρήματα για γάμο

Οταν πριν από τριάντα χρόνια θεσπίστηκε ο πολιτικός γάμος στην πατρίδα μας, πολύ λίγοι ήταν εκείνοι που τον προτίμησαν από τον θρησκευτικό, εκείνοι που προτίμησαν το δημαρχείο ή το κοινοτικό γραφείο από την εκκλησία, τον πολιτειακό άρχοντα από τον ιερέα, τον άνθρωπο από τον Θεό. Στην πλειοψηφία του ο ελληνικός λαός, στερεωμένος στις αιωνόβιες θρησκευτικές του παραδόσεις, δεν μπορούσε να σκεφθεί γάμο χωρίς ιερέα.

Από τότε όμως μέχρι σήμερα άλλαξαν πολλά πράγματα στην πατρίδα μας. Άλλαξε σημαντικά ή πορεία της παιδείας, αλλοιώθηκε ριζικά ή σύνθεση του πληθυσμού, τραυματίστηκαν τα ήθη, αδυνάτισε ή πίστη, χαλάρωσαν οι δεσμοί με την Εκκλησία, άλλαξε ή ζωή μας. Κλονίστηκαν και τα θεμέλια της οικογένειας.

Τώρα πια πολλοί νέοι, όταν προχωρούν στη δημιουργία οικογένειας, επιλέγουν τον πολιτικό γάμο. Ίσως κάποιοι το κάνουν συνειδητά, διότι λένε πώς δεν πιστεύουν στον Θεό, δεν αποδέχονται την Εκκλησία, και επομένως δεν δέχονται ότι έχει κάτι ιδιαίτερο να τους δώσει στην αρχή της οικογενειακής τους ζωής. Το θεωρούν ύποκριτικό να κάμουν μια τελετή,

που τη βλέπουν ως ένα άπλο έθιμο και τίποτε παραπάνω.

Δεν θα άπευθυνθούμε σήμερα σ' αυτούς. Θα μιλήσουμε σ' εκείνους που θα ήθελαν να προχωρήσουν σε θρησκευτικό γάμο, γιατί αποδέχονται την παρουσία της Εκκλησίας και σέβονται τον Θεό, αλλά δεν έχουν την απαραίτητη οικονομική άνεση προς το παρόν. «Κάναμε τον πολιτικό γάμο για να ζούμε νόμιμα και να έχουμε την κάλυψη των νόμων του Κράτους», λένε. «Αργότερα θα κάνουμε και τον θρησκευτικό. Τώρα δεν υπάρχουν χρήματα για γάμο».

Ναί, αλλά ο πολιτικός δεν είναι γάμος. Δεν έχουμε ένα γάμο, κατώτερο και αργότερα θα κάνουμε και τον ανώτερο. Δεν μπορεί να ενώσει τους ανθρώπους ή ευχή, ή χειραψία και το χαμόγελο του δημάρχου. Τους ανθρώπους τους ενώνει ή παντοδύναμη Χάρη του Θεού, και αυτή παρέχεται άφθονη στο Μυστήριο. Δεν είναι ούτε μικρό ούτε άπλο πράγμα να ενώσουν τη ζωή τους δυο άνθρωποι. Είναι μεγάλο και σημαντικό, Μυστήριο ιερό. Και τα Μυστήρια τελούνται στην Εκκλησία και τα τελεί ο ίδιος ο Χριστός. Αυτός που ήταν παρών στο γάμο της Κανά και εύλόγησε την οικογένεια, Αυτός πα-

ρευρίσκεται άοράτως σέ κάθε γάμο και τελεί ό Ίδιος διά του ιερέως τό Μυστήριο και δίνει τή Χάρη νά μείνει ό δεσμός πού δημιουργείται εκείνη τήν ώρα ιερός, άδιάλυτος και ισόβιος. Δίνει τή χάρη του γιά νά εΐναι οί άνθρωποι άληθινά εύτυχησμένοι και νά ύπηρετούν μέ συνέπεια τό σκοπό τής ζωής τους, πού εΐναι ή πνευματική τους τελείωση και ή αιώνια χαρά και εύτυχία. Δέν μπορεί αυτά νά τά κάνει ό δήμαρχος.

Όσοι έχουν καλή διάθεση και συνετή σκέψη, τό καταλαβαίνουν και άντιμετωπίζουν σωστά τό μεγάλο θέμα του γάμου τους. Καταλαβαίνουν γιατί γιά τήν Έκκλησία μας ό πολιτικός γάμος δέν έχει καμία ισχύ, και γιατί γιά τόν Όρθόδοξο, τόν βαπτισμένο πιστό, κάθε σχέση πού δέν έχει εύλογηθεί από τόν Θεό λογίζεται παράνομη σχέση και θεωρείται πορνεία. Η ύποτίμηση δε του Μυστηρίου του Γάμου και ή άντικατάστασή του μέ τόν πολιτικό, άποτελεί έκπτωση από τήν πίστη, διότι ή έπιλογή αυτή φανερώνει ότι ό χριστιανός άρνεΐται τήν άξία και αναγκαιότητα ενός μεγάλου Μυστηρίου τής Έκκλησίας μας και προχωρεί σ' ένα σηματικότατο βήμα τής ζωής του άγνώντας τή μεγάλη Μητέρα του, τή στιγμή μάλιστα πού εκείνη έχει νά του προσφέρει κάτι μοναδικό γιά τήν περαιτέρω πορεία τής ζωής του.

Γι' αυτό και ή Ίεραρχία τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, όταν θεσπίσθηκε ό πολιτικός γάμος, μέ βαρυσήμαντη Έγκυκλίό της τόνιζε ότι όσοι τόν επέλεγουν, θέτουν οί Ίδιοι τόν έαυτό τους εκτός τής Έκκλησίας. Για τό λόγο αυτό ή Έκκλησία τους στερεί τή θεία Κοινωνία, τό δικαίωμα νά γίνονται ανάδοχοι και τς Εύχες της, όταν εκείνοι φύγουν από τόν κόσμο. Διότι δέν εΐναι δυνατόν άλλα Μυστήρια νά τά δεχόμαστε και άλλα νά τά άπορρίπτουμε. Ούτε εΐναι δυνατόν νά άπαιτούμε οί Εύχες τής Έκκλησίας νά συνοδεύουν τόν άνθρωπό μας στο θάνατό του, όταν εκείνος άρνήθηκε ένσυνείδητα τς Εύχες τής Έκκλησίας τότε πού βρισκόταν στή ζωή.

Όμως ή ένσταση ύπάρχει: Άφού δέν έχουμε χρήματα; Ό θρησκευτικός γάμος έχει έξοδα πολλά, θέλει στολίδια, νυφικά, δώρα, τραπέζια μεγάλα, διότι άν καλέσεις λίγους, θά παρεξηγηθείς από τούς πολλούς. Τώρα δέν ύπάρχουν χρήματα γιά γάμο.

Τό βασικό λάθος πού γίνεται εΐναι ότι ό γάμος θεωρείται περισσότερο κοινωνική εκδήλωση. Άλλά ό θρησκευτικός γάμος εΐναι Μυστήριο. Και πρωτίστως τή Χάρη του Μυστηρίου έχουμε ανάγκη. Αυτήν ό Θεός τή δίνει δωρεάν.

Θά άντιπείνει όμως κάποιος ότι άνέκαθεν στήν παράδοσή μας τόν γάμο τόν συνόδευσαν και όλα αυτά πού τόνιζαν τή σπουδαιότητα και τή χαρά του. Και αυτά βέβαια κοστίζουν. Και στο γάμο εξάλλου τής Κανά έγινε τραπέζι, και εκεί θαυματούργησε ό Κύριος. Δέν άρνήθηκε τς έξωτερικές εκδηλώσεις τής χαράς, πού συνόδευσαν τήν παρουσία και τήν εύλογία του.

Δέν θ' άρνηθούμε λοιπόν και έμεις τό τραπέζι και τούς γιορτινούς στολισμούς. Πολύ περισσότερο όμως δέν πρέπει ν' άρνηθούμε τό Μυστήριο, άν δέν έχουμε τή δυνατότητα νά κάνουμε στήν έντέλεια όλα τά δευτερεύοντα. Άς ένισχύσουν και οί συγγενείς και φίλοι, γιά νά τά βγάλουν πέρα οί οικογένειες πού παντρεύουν τά παιδιά τους. Στήν ανάγκη, ας τά κάνουμε όλα πιό άπλά και λιτά. Τό Μυστήριο νά μήν τό παραλείψουμε. Χωρίς Μυστήριο δέν ύπάρχει οικογένεια: ύπάρχει άμαρτωλή συμβίωση.

Ό νέος και ή νέα πού φοβούνται τόν Θεό και θέλουν νά πορεύονται μέ τήν εύλογία του στή ζωή τους, μήν πούν «τώρα δέν ύπάρχουν χρήματα γιά γάμο». Άς μήν άρχίσουν τήν κοινή τους ζωή χωρίς τς Εύχες τής Έκκλησίας. Νά προχωρήσουν μέ πρώτο έφόδιό τους τήν πίστη στον Θεό. Και ό αγαθός πατέρας Θεός δέν θά τούς άφήσει. Θά τούς δώσει τά αγαθά του και πλούσια θά τούς εύλογήσει.

Η πατρίδα μας ἔφθασε στο φοβερό οικονομικό ἀδιέξοδο και ἐπώχευσε. Τοῦτο ὀφείλεται στήν κακή διαχείριση τῶν οικονομικῶν τῆς ἀπό τοὺς πολιτικούς τῆς. Ἄλλωστε τὸ ὅτι οἱ μὲν κατηγοροῦν τοὺς δεῖνα ἀπόδειξη ὅτι φθάσαμε ἐδῶ πού φθάσαμε ἐξαιτίας τῶν δικῶν τους χειρισμῶν.

Ἦδη γίναμε «ὄνειδος, μυκτηρισμὸς και χλευασμὸς», ἀντικείμενο λοιδορίας, περιπαιγμοῦ και χλευασμοῦ ὄχι μόνο «τοῖς κύκλω ἡμῶν» (Ψαλμ. οῆ' [78] 4) ἀλλὰ παγκοσμίως και ἰδιαίτερα τῶν Εὐρωπαϊῶν δανειστῶν μας. Μοιραῖοι και ἄβουλοι οἱ ἄρχοντες μας, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν κατάσταση κατέφυγαν στὸν ὑψηλὸ ἔντοκο δανεισμὸ ἀπὸ εὐρωπαϊκῆς χώρας και δισεκατομμυριοῦχα τοκογλυφικά ταμεῖα. Καὶ τώρα οἱ τοκιστές μας ἔγιναν οἱ σαδιστές μας. Δὲν μᾶς πιέζουν μόνο, ἀλλὰ και μᾶς ἀπειλοῦν και μᾶς χλευάζουν, κομπάζοντας γιὰ τὰ πλούτη τους!

Ἀλλὰ πῶς μάζεψαν τόσα πλοῦτη; Ἀσφαλῶς ὄχι μὲ κόπο, οὔτε μὲ μόχθο και ἰδρώτα. Ἡ Εὐρώπη πλούτισε ἀπὸ τὶς ἀποικίες τῆς, ἀπὸ τὴν ἄρπαγὴ τοῦ φυσικοῦ πλοῦτου τῶν λαῶν πού εἶχε κατακτήσει, τὴ βαρύτερη φορολογία πού τοὺς εἶχε ἐπιβάλλει και τὰ δάνεια σὲ φτωχὲς χώρας. Δηλαδή ἀπὸ τὸν μόχθο και τὸν ἰδρώτα ἀδύνατων λαῶν. Κλασικὰ παραδείγματα ἡ Βρετανία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία. Ἀλλὰ και ἡ Γερμανία, πού σύλησε και αὐτὰ ἀκόμη τὰ μικρὰ ἀποθέματα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν περίοδο τῆς τυραννικῆς γερμανικῆς κατοχῆς τοῦ 1941-1944. Καὶ τώρα

οἱ σφετεριστές και οἱ ἄρπαγες τοῦ μόχθου και τοῦ ἰδρώτα τῶν λαῶν και μαζί μ' αὐτοὺς οἱ πανίσχυροι χρηματιστές και τραπεζίτες καυχῶνται γιὰ τὰ πλούτη τους και θεωροῦν ὅτι φέρονται μὲ φιλανθρωπία στοὺς φτωχότερους λαοὺς δανείζοντας σ' αὐτοὺς μὲ δυσβάστακτους τόκους!...

Ἀλλὰ στήν ἀποστατημένη ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Εὐαγγελίου Εὐρώπη – ἡ Εὐρώπη δὲν εἶναι πιὰ χριστιανική, εἶναι ὀτιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ χριστιανική – ὑπενθυμίζουμε τὶς αἰώνιες ἀλήθειες πού ἔχει ἀπεμπολήσει, γι' αὐτὸ και συμπεριφέρεται μὲ τόση ἔπαρση και αὐτοπεποίθηση. Οἱ ἀλήθειες αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ δύο πρόσωπα πλοῦσια στήν ἐποχὴ τους, ἀλλὰ φωτισμένα ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸν Δαβὶδ και τὸν γιοῦ τοῦ τὸν Σολομώντα.

Ὁ βασιλιάς και Ψαλμωδὸς Δαβὶδ ἔγραψε: «Μὴ ἐλπίζετε ἐπ' ἀδικίαν και ἐπὶ ἀρπάγματα μὴ ἐπιποθεῖτε· πλοῦτος ἐὰν ρέη, μὴ προστίθεσθε καρδίαν» (Ψαλμ. ξα' [61] 11)· μὴ στηρίζετε τὶς ἐλπίδες σας στήν ἀδικία και μὴν ἐπιθυμεῖτε μὲ πόθο τὶς ἄρπαγές, μὲ τὶς ὁποῖες συσσωρεύονται συνήθως τὰ μεγάλα πλοῦτη. Καὶ ἂν ἀκόμη δεῖτε νὰ τρέχουν μπροστὰ σας τὰ πλοῦτη σὰν ποτάμι, μὴν προσκολλάτε σ' αὐτὰ τὴν καρδιά σας και μὴ ζηλεύετε τὴν ἐφήμερη λάμψη τους.

Μὲ ἄλλα λόγια δὲν εἶναι τὸ χρῆμα παντοδύναμο. Πλανῶνται ὅσοι νομίζουν κάτι τέτοιο και σωρεύουν χρήματα, ἐπισωρεύουν πλοῦτη, χωρὶς νὰ ἀναχαιτίζονται ἀπὸ τὸ ἂν ἀδικοῦν ἢ καταπιέζουν τοὺς συνανθρώπους τους.

Ἐξάλλου ὁ σοφὸς Σολομῶν, ὁ πολὺ πλούσιος γιοῦς τοῦ Δαβὶδ, ἔγραψε στὸ βιβλίον τῶν Παροιμιῶν: «Ὁ πεπειθῶς ἐπὶ πλούτῳ οὗτος πεσεῖται» (Παροιμ. ια' [11] 28). Ὅποιος στήριξε τὴν ἐλπίδα του και ἔδωσε ἐμπιστοσύνη στὸν πλοῦτο, αὐτὸς θὰ πέσει, διότι

**«Ὁ πεπειθῶς ἐπὶ πλούτῳ
πεσεῖται!»**

στηρίζεται σέ πράγμα φθαρτό και μάταιο. Ἄλλωστε ὁ πλοῦτος εἶναι ὁ πιό ἄπιστος φίλος. Τίποτε δὲν εἶναι περισσότερο ἄστατο ἀπὸ τὸν πλοῦτο, διδάσκει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Σήμερον μετὰ σοῦ, καὶ αὔριον κατὰ σοῦ», σήμερα εἶναι μαζί σου καὶ αὔριο γίνεται ἐχθρός σου καὶ συντελεῖ ὥστε τὰ φθονερά μάτια νὰ εἶναι παντοῦ ἐναντίον σου. Εἶναι ἐχθρός πού κατοικεῖ πάντοτε μαζί σου καὶ σέ συντροφεύει παντοῦ¹. Καὶ ἀλλοῦ γράφει: Ὁ πλοῦτος εἶναι δραπέτης· «σήμερον πρὸς τοῦτον, αὔριον πρὸς τὸν ἕτερον μεταπηδῶν». Καὶ δὲν εἶναι μόνο δραπέτης, «ἀλλὰ καὶ δραπετοποιός», κάνοντας πολλές φορές αὐτοὺς πού τὸν φυλάττουν φυγάδες²! Ὁ δὲ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης γράφει: Τὸ νὰ κομπάζει κάποιος γιὰ τὸν πλοῦτο του (...) ἀποτελεῖ καταστροφή καὶ ὄνειδος τῆς ψυχικῆς τιμῆς, ὥστε ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν θὰ θελήσει νὰ μολύνει μὲ αὐτὸν τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς³.

Καὶ ὅμως ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος πού λησμόνησε τὸ λόγο τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ἔκανε Θεό του τὸν μαμωνά, καυχᾶται γιὰ τὰ πλοῦτη του καταστρέφοντας ἔτσι τὴν ψυχικὴ του τιμὴ. Ἡ Εὐρώπη καὶ γενικὰ ἡ Δύση ἔγινε πλούσια στὸ χρήμα, ἀλλὰ φτώχυνε στὴν ψυχὴ. Κυνήγησε τὸ χρήμα, δηλαδή τὸν καπνὸ, τὴ σκιά, τὸ χόρτο, τὴν ἀράχνη – διότι τέτοιοι εἶναι ὁ πλοῦτος – καὶ ἔχασε τὸν οὐρανό. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄρχοντας τῆς κτίσεως, ἔγινε δούλος τοῦ χρήματος. Ἔλαβε εὐγένεια ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ πρόδωσε τὴν ἀρετὴ τῆς φύσεώς του. Λησμόνησε ὁ χρεωκοπημένος πνευματικὰ κόσμος τῆς Δύσεως ὅτι ὁ πλοῦτος ὄχι μόνο πεθαίνει μαζί μὲ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ συνήθως πεθαίνει πρὶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἄλλωστε τὸ χρήμα εἶναι ὁ πιό ἀγνώμων δούλος τοῦ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ λογικοῦ πλάσματος.

Ἡ Εὐρώπη καὶ γενικὰ ὁ πλούσιος κόσμος τῆς Δύσεως ἀρνήθηκαν τὸν εὐεργέτη τους Χριστὸ καὶ παρέδωσαν τὴν ψυχὴ τους στὸν μαμωνά. Ὅμως δόξα τοῦ ἀνθρώπου

δὲν εἶναι τὰ πλοῦτη ἀλλὰ ἡ ὀρθὴ πίστη, ὁ κατὰ Θεὸν ζήλος, ἡ ἀγάπη, «ἢ τῆς ἐλεημοσύνης φιλοσοφία, σωφροσύνη, κοσμιότης, τὰ λοιπὰ ἅπαντα τῆς ἀρετῆς μέλη»⁴.

Ἄν ἡ Εὐρώπη καὶ γενικὰ ὁ κόσμος μας θέλει νὰ ὀρθοποδήσει – διότι εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι ἀντιμετωπίζει ἤδη κρίσεις ἐπὶ κρίσεων: φτωχαίνουν ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία, ἡ Πορτογαλία, κλονίζεται ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία – πρέπει νὰ σταματήσει νὰ λατρεύει τὸν μαμωνά καὶ νὰ καυχᾶται γι' αὐτόν. Πρέπει νὰ θησαυρίσει τὸν γνήσιο πλοῦτο, «τὸν ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς». Ἄς ἀνοίξει τὰ θησαυροφυλάκιά της γιὰ νὰ θρέψει τὰ πεινασμένα παιδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, γιὰ νὰ ἐξαλείψει τὴ φτώχεια πού μαστίζει τὶς ἴδιες τὶς χώρες της. Ἄς δώσει ἐλπίδα στὶς στρατιῆς τῶν ἀνέργων νέων, οἱ ὅποιοι ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ καταφεύγουν στὸν ἀργὸ θάνατο τῶν ναρκωτικῶν καὶ στὴν τρομοκρατία.

Τότε μόνο μπορεῖ νὰ καυχᾶται. Ἄλλωστε τίποτε δὲν εἶναι ἰσάξιο μίᾶς τέτοιας καυχῆσεως, μᾶς διδάσκει ἡ χρυσιτὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, προσθέτει, κανένας ἄς μὴ μεγαλοφρονεῖ γιὰ τὰ πλοῦτη του. Γιὰ ἓνα μόνο πρέπει νὰ καυχᾶται: γιὰ τὸ ὅτι ἔχει «Δεσπότην», Κύριο καὶ ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς καὶ τῶν δραστηριοτήτων του τὸν Θεό⁵. Ἄς μάθουμε ἐπιτέλους ὅτι αὐτὸς πού ἐξαρτᾶ τὶς ἐλπίδες του ἀπὸ τὸν μάταιο πλοῦτο, ἀπατᾶ οὐσιαστικὰ τὸν ἑαυτό του καὶ μὲ τὴν ἐπηρμένη συμπεριφορὰ του γίνεται καταγέλαστος. Ἡ Εὐρώπη καὶ ὅλοι μας ἄς κάνουμε κτῆμα μας τὸν λόγο τοῦ Ψαλμωδοῦ: Ὅχι στὸν πλοῦτο, ἀλλ' «ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα» (Ψαλμ. ο' [70] 1). ■

1. Ἰω. Χρυσοστόμου, *Εἰς τοὺς Ἀνδριάντας Ὁμ.* 2, 5, PG 49, 41.

2. Ἰω. Χρυσοστόμου, *Ὁμ. εἰς τὸ «Μὴ φόβου, ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος»...*, 3, PG 55, 515.

3. Γρ. Νύσσης, *Εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς Λόγ.* 2, PG 44, 1217C.

4. Ἰω. Χρυσοστόμου, ὁ.π., PG 55, 513-514.

5. Ἰω. Χρυσοστόμου, *Εἰς Ψαλμ.* 43, 6, PG 55, 176.

«Παρακαλώ να με συγχωρήσετε»

Τὸ Γυμνάσιο Ἀρρένων στή μεγα-
λούπολη Σ... τῆς Μακεδονίας ἦ-
ταν τότε τὸ μοναδικὸ στὴν περιο-
χή. Τὰ παιδιά ποὺ τελείωναν τὸ Δημο-
τικὸ Σχολεῖο, ἐὰν δὲν ἀποφάσιζαν νὰ
σταδιοδρομήσουν στὶς διάφορες γεωρ-
γικὲς ἐργασίες ἢ ἄλλες ἀπασχολήσεις,
ἔδιναν εἰσαγωγικὲς κατατακτήριες ἐξε-
τάσεις στὸ Γυμνάσιο καὶ ἀνάλογα μὲ
τὴν ἐπίδοσή τους γίνονταν δεκτὰ στὸ
ἐξατάξιο αὐτὸ Σχολεῖο.

Σ' αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ Γυμνάσιο ἐμφανί-
στηκε κάποιον πρωινὸ ἢ νεαρὴ πρωτο-
διόριστη καθηγήτρια φιλολογίας Μαρία
Κ... Σεμνή, ὀλιγόλογη, ἤρεμη, ἐπιβλη-
τικὴ, πάντοτε εὐγενὴς πρὸς τοὺς μα-
θητὲς. Ἄλλοτε μὲ τὸ ἐπιτιμητικὸ βλέμ-
μα της, ἄλλοτε μὲ μιὰ εὐγενικὴ παρατή-
ρηση πρὸς τὸν μαθητὴ ποὺ ἀτακτοῦσε,
ἐπανάφερε τὸν καθένα στὴν τάξη. Τὸ
μάθημά της ἦταν σωστὴ μυσταγωγία.
Σεβαστὴ καὶ ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὅλους.

Στὴν τελευταία τάξη, στὴ σημερινὴ
τρίτη Λυκείου, ἓνας μαθητὴς, πάνω
στὴν τρέλα τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας του,
μιὰ μέρα τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος καὶ
χωρὶς νὰ δοθεῖ κάποια σοβαρὴ ἀφορ-
μὴ, ἄρχισε νὰ ἐκστομίζει βαριὲς φρά-

σεις ἐναντίον τῆς νεαρῆς καθηγήτριάς
του. Αὐτὴ χωρὶς νὰ χάσει τὴν ψυχραιμία
της μὲ πολλὴ στοργὴ καὶ εἰλικρινὴ ἀγά-
πη προσπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσει.
Καὶ τὸ πέτυχε. Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κου-
δοῦνι γιὰ διάλειμμα. Σὲ ἐλάχιστο χρόνο
ἄδειασε ἢ αἴθουσα. Οἱ ἐπιμελητὲς ἀνοι-
ξαν ὅλα τὰ παράθυρα. Τὴν ὥρα ποὺ
ὁ ζωηρὸς μαθητὴς Ν... πλησίασε τὴν
πόρτα, ἡ καθηγήτρια τοῦ μίλησε πάλι
μὲ μητρικὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη. Ὁ μα-
θητὴς αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του νικη-
τὴ. Ἔκανε αὐτὸ ποὺ ἤθελε. «Εἶσαι»,
ἔλεγε στὸν ἑαυτό του, «ἀντρας καὶ δὲν
πρέπει νὰ ὑποχωρεῖς σὲ γλυκόλογα,
οὔτε νὰ ὑποτάσσεσαι σὲ κανένα. Εἶσαι
λεύτερος»... Καὶ ἀπ' τοὺς συμμαθη-
τὲς του δὲν δεχόταν λόγο. Γιὰ τὸ πα-
ραμικρὸ ἦταν ἔτοιμος νὰ ἀντιδράσει καὶ
νὰ χειροδικήσει μαζί τους. Γι' αὐτὸ οἱ
περισσότεροι τὸν ἀπέφευγαν.

Ἄλλη μέρα, στὴν ὥρα τῶν Μαθημα-
τικῶν, ὁ ἴδιος μαθητὴς Ν... γινόταν πο-
λὺ ἐνοχλητικὸς στὴν τάξη καὶ δὲν ἄφηνε
τὸν καθηγητὴ νὰ κάνει μάθημα. Παρὰ
τις ἐπανειλημμένες συστάσεις τοῦ Μα-
θηματικοῦ, ὁ Ν... δὲν ἤθελε νὰ πειθαρ-
χήσει. Ὁ καθηγητὴς ἀποφασίζει νὰ τὸν

στείλει στον Διευθυντή. Τότε άναψε μεγάλο καβγάς μεταξύ καθηγητή και μαθητή. Το μάθημα διακόπηκε. Εύτυχώς που χτύπησε το κουδούνι για διάλειμμα...

Τήν επόμενη ημέρα όρίστηκε έκτακτη συνεδρίαση του συλλόγου των καθηγητών. Θέμα ή ανάρμοστη συμπεριφορά του μαθητή Ν... Σχεδόν όλοι οί Καθηγητές είχαν να καταθέσουν κάτι εις βάρος του. Τελευταία πήρε το λόγο ή φιλόλογος Μαρία Κ...

–Κύριοι συνάδελφοι, ό μαθητής μας Ν... όντως έχει μερικές έκδηλώσεις όπως τις αναφέρατε... Άς μην προχωρήσουμε όμως σε όλιγοήμερη αποβολή. Προτείνω να κάνουμε μιá τελευταία προσπάθεια. Πιστεύω να φιλοτιμηθεί και να διορθωθεί. Άπό ό,τι έχω πληροφορηθεί, στο σπίτι του υπάρχουν σοβαρά οικογενειακά προβλήματα...

Έπακολούθησε μεγάλη συζήτηση και τελικώς ανέλαβε ό Διευθυντής και δυό καθηγητές να επικοινωνήσουν με τον ίδιο και με τους γονείς του Ν...

“Υστερα από μερικές ημέρες τα πράγματα βελτιώθηκαν αρκετά. Ό αντίστροφος και ζωηρός μαθητής Ν... τελείωσε και την τελευταία τάξη. Με το πολύ διάβασμα πέρασε και στο Πανεπιστήμιο.

.....
 Η φιλόλογος καθηγήτρια από τότε και μέχρι σήμερα αφιέρωσε τον έαυτό της στο ιεραποστολικό έργο της Έκκλησίας. Ωρες πολλές, προπάντων τώρα ως συνταξιούχος, εργάζεται να γνωρίσουν την αλήθεια του Ευαγγελίου οί μαθήτριες, οί φοιτήτριες και οί νεαρές μητέρες. Τις καθοδηγεί με πολλή αγάπη και στοργή. Μοιράζεται μαζί τους τη χαρά και τη λύπη τους. Τους συμπαραστέκεται στα δυσεπίλυτα πολλές φορές οικογενειακά τους προβλήματα. Με

πόση εύγνωμοσύνη την περιβάλλουν όλες τους!

Δοξάζει και ή ίδια τον Κύριο, ιδιαίτερα μάλιστα όταν χτυπά το τηλέφωνο και από την άλλη άκρη του τηλεφώνου ακούγεται ή φωνή κάποιου παλαιού μαθητή της από το Γυμνάσιο τής πόλεως Σ..., όπου εργάστηκε πάνω από δέκα χρόνια. Σήμερα χτύπησε για μιá ακόμα φορά το τηλέφωνο. Όμως ή φωνή που ακούγεται από την άλλη άκρη του τηλεφώνου είναι διαφορετική.

–Είστε ή κα Μαρία Κ...;

–Ποιός είστε;

–Είμαι ένας παλιός σας μαθητής, ό αλήτης Ν... από το Γυμνάσιο τής πόλεως Σ...

Μιλούσε με φωνή που την διέκοπτε ή συγκίνηση και μιá ταραχή. Τής ανέφερε μερικά περιστατικά και λεπτομέρειες για να τον θυμηθεί...

–Πολύ χαίρομαι που σας ακούω και μάλιστα ύστερα από σαράντα και περισσότερα χρόνια...

–Βρίσκομαι στην πόλη σας και θέλω, σας παρακαλώ, να με δεχθείτε για λίγη ώρα.

Σκέφθηκε για λίγο πριν του άπαντήσει. Σκέφθηκε μήπως θέλει να τής ζητήσει κάποια έξυπνη λύση για την οικογένειά του ή για την εργασία του. Τελικά συμφώνησαν να συναντηθούν την επόμενη μέρα στα Γραφεία του Ίεραποστολικού Συλλόγου όπου εκείνη εργαζόταν...

Πρωτοφανής συνάντηση. Λευκασμένος κύριος, άξιοπρεπής, εύγενικός, με ένα κουτί γλυκά στο χέρι του, συγκινημένος σκύβει να φιλήσει το χέρι τής παλαιάς καθηγήτριάς του. Πριν καλά καλά αρχίσουν τη συζήτηση, δακρυσμένος μπήκε κατ' ευθείαν στο θέμα.

–Ζήτησα να με δεχθείτε για να σας

ζητήσω από κοντά συγγνώμη. Νά με συγχωρήσετε για όσα σάς πίκρανα στα μαθητικά μου χρόνια και μάλιστα ως τελειόφοιτος. Μě άνεχθήκατε, μου φερθήκατε με στοργή και αγάπη, σ' έμένα τó ανυπότακτο θηρίο. Θυμάμαι με πόση ήρεμία και ψυχραιμία με αντιμετώπιζατε. Έμαθα αργότερα ότι με ύποστηρίζατε και στο σύλλογο τών καθηγητών, που ζητούσε να με άποβάλει από τó Γυμνάσιο. «Σ' έσωσε ή κα Μαρία Κ.», μου είπτε ύστερα από πολύ καιρό ένας καθηγητής. «Κινδύνευσες με άποβολή, και με άλλες τιμωρίες...».

Δέν μπορούσα να άντέξω τó σφυροκόπημα τής συνειδήσεώς μου όλα αυτά τά χρόνια. Τó εξομολογήθηκα και στón καλό Πνευματικό μου. Μě συμβούλευσε να ψάξω να σάς βρώ και να ζητήσω να με συγχωρήσετε. Νά σάς πώ ακόμη για να χαρείτε, ότι έκκλησιάζομαι τακτικά με τήν οικογένειά μου. Διαβάζουμε τó λόγο του Θεού.

Συγκινημένη ή καθηγήτρια προσπάθησε να πεί κι αυτή με τή σειρά της λίγα λόγια για τήν περίπτωσηή του. Έστερα θυμήθηκαν... και τί δέν θυμήθηκαν! για τούς παλαιούς συμμαθητές του, για τήν πειθαρχία του Σχολείου, για τήν καλή εξέλιξη τών μαθητών...

Όταν έφυγε ó έπισκέπτης - παλαιός μαθητής της, έφερε στο νοΰ της τούς στίχους του ποιητή:

«Σμίλεψε πάλι, δάσκαλε, ψυχές!

Κι ό,τι σ' άπόμεινε ακόμη στή ζωή σου μήν τ' άρνηθής! Θυσίασ' τó ως τή σερνή πνοή σου...

Σκάψε βαθιά. Τί κι άν πολλοί σ' έχουνε λησμονήσει;

Θά θυμηθούνε κάποτε κι αύτοί τά βάρη που κρατᾶς σάν Άτλαντας στήν πλάτη.

Ύπομονή! Χτίζε, σοφέ, τής κοινωνίας τó παλάτι».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Ο ΣΩΤΗΡ»

ΒΙΒΛΙΑ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ

- † Αρχιμ. Λεωνίδου Κ. Διαμαντοπούλου
 - ΙΗΣΟΥΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ
ώσ ιστορική προσωπικότης 8 €
 - ΤΙ ΠΡΟΣΕΦΕΡΕΝ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ 5 €
- * * *
- Αρχιμ. Θεοδώρου Κ. Μπεράτη
 - ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ; 6 €
- * * *
- Αρχιμ. Άστερίου Σ. Χατζηνικολάου
 - Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ 5 €
 - ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ 8 €
- * * *
- † Παναγιώτου Ν. Τρεμπέλα
 - ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΜΕΛΕΤΑΙ
 - Τόμοι Α', Β', Γ', Δ' 8 €
 - Τόμος Ε' 13 €
 - 18 €
 - Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ 10 €
 - ΜΑΣΣΩΝΙΣΜΟΣ 10 €
 - ΘΕΟΣΟΦΙΑ 6 €
 - Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ 3 €
- * * *
- † Άθανασίου Σ. Φραγκοπούλου
 - ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ 3 €
- * * *
- Νικολάου Π. Βασιλειάδη
 - Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ
 - ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ 10 €
 - ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ 17 €
 - ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ 20 €
 - ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ 10 €
 - ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ 7 €
 - Ο ΔΑΡΒΙΝΟΣ
 - ΚΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ 5 €

Για ταχυδρομική άποστολή ό παραλήπτης έπιβαρύνεται με τά ανάλογα έξοδα.

«ELLADA, AGAPI MOU»!

Στις 17 του περασμένου Νοεμβρίου δημοσιεύθηκε στη γνωστή γαλλική εφημερίδα «Le Monde» («Ο Κόσμος») κείμενο του κ. Etienne Roland με τον χαρακτηριστικό τίτλο: «ELLADA, AGAPI MOU». Ο κ. Etienne Roland είναι πρώην διευθυντής της Γαλλικής Σχολής Αθηνών και επίτιμος καθηγητής Έλληνικής Αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο Paris I - Πάνθεον - Σορβόννη. Το κείμενό του ήταν απάντηση σε δισέλιδο δημοσίευμα της «Le Monde» με τίτλο «Ἑλλάδα - Εὐρώπη: ἡ μεγάλη παρεξήγηση», ὅπου ἀμφισβητεῖτο ἡ εὐρωπαϊκότητα τῆς χώρας μας. Ἄν και ἀξίζει νὰ δημοσιεύσουμε καὶ ἐδῶ ὄλο τὸ ὑπέροχο κείμενό του, γιὰ λόγους οἰκονομίας τοῦ χώρου θὰ ἀντιγράψουμε μερικὰ μόνο ἀποσπάσματα:

«Νιώθω βαθιά ταπεινωμένος ὡς φιλέλληνας, ὅταν μιὰ εφημερίδα τολμὰ νὰ βάλει τίτλο πὼς ἡ Ἑλλάδα εἶναι «μια χώρα ἴσως λιγότερο <ευρωπαϊκή> ἀπ' ὅ,τι φαίνεται»... Ἄν λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάδα εὐρωπαϊκὴ χώρα, ποῖος ἀξίζει αὐτὸν τὸν τίτλο; Ὁ Γερμανὸς βάρβαρος ἢ ἡ ὑπουλὴ Ἀλβιών (=ἡ Ἀγγλία), τὴν ὁποία ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς, ὁ Βύρωνας, κατηγοροῦσε ἤδη γιὰ λεηλασία τῆς χώρας τοῦ Ὀμήρου; Περισσότερο εὐρωπαϊκὴ ἢ Ἀγγλία, πού δὲν ἐπιθυμεί καμία εὐρωπαϊκὴ ἀλληλεγγύη;

Ἡ θέση τῆς Ἑλλάδας εἶναι στὸ κέντρο τῆς Εὐρώπης. Πρόκειται ἄλλωστε γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ζωντανές καὶ τὶς πιὸ λαμπερές ἐστίες τῆς εὐρωπαϊκῆς κουλτούρας: μὲ πρόσωπα ἀξιοσημεῖωτα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, καὶ ὄχι μόνο στὴν ποίηση... Ὑπάρχουν

σήμερα σὲ αὐτὴ τὴ χώρα ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς πιὸ καλλιεργημένους καὶ τοὺς πιὸ πολιτισμένους πού γνωρίζω· δὲν δέχομαι νὰ τοὺς βάζουν «βάρβαροι» στὸν πᾶγκο τῆς Εὐρώπης. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀξιοθρήνητους κομπιναδόρους, σὲ ποιά χώρα δὲν ὑπάρχουν, ἔχοντας διασπαθίσει δεκάδες δισεκατομμύρια;

Τὰ ἴδια τὰ θεμέλια τῆς Εὐρώπης δὲν ὑφίστανται χωρὶς τὸν Ἑλληνισμό... Τιμῆντο τῆς Εὐρώπης δὲν εἶναι οἱ τράπεζες καὶ οἱ τραπεζίτες ἀλλὰ ἕνας πολιτισμὸς, καὶ ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα πού μᾶς ἐνώνουν· ἀλίμονο, ὑπάρχουν τόσο λίγα!

Ζήτω ἡ Ἑλλάδα! Καὶ ἄς μὴν ἀφήσουμε τεχνοκράτες νὰ γονατίσουν φίλους καὶ ἀδελφούς, πόσο μᾶλλον νὰ τοὺς ταπεινώσουν καὶ νὰ ταπεινώσουν κι ἐμᾶς».

Ἐκπληκτικὸ τὸ κείμενο τοῦ κ. Ρολάν, τοῦ ὁποίου καὶ μόνο ὁ τίτλος, «ELLADA, AGAPI MOU», φθάνει γιὰ νὰ φανερώσει τὸ μέγεθος καὶ τὴ γνησιότητα τῶν κριτηρίων του. Τὸν συγχαίρουμε, τὸν τιμοῦμε καὶ τὸν εὐγνωμονοῦμε πού εἶχε τὴν τόλμη μέσα στὴν τόσο ἀρνητικὴ ἀτμόσφαιρα νὰ ἐκφέρει γνήσιο καὶ εἰλικρινὴ λόγο γιὰ τὴν ἀληθινὴ Ἑλλάδα.

«Οἱ πρόγονοί μας δὲν ἦσαν οἱ Μακεδόνες ἀλλὰ οἱ Σλάβοι»

Ἐνα ἀναπάντεχο δῶρο ἔκαμε στὸ τέλος τοῦ περασμένου χρόνου στὴν Ἑλλάδα μας ὡς πρὸς τὸ θέμα τῶν Σκοπίων ὁ Θεός. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι Θεὸς τῆς ἀλήθειας καὶ δὲν εὐλογεῖ τὸ ψέμα καὶ τὸ ἄδικο. Περί τίνος ἀκριβῶς πρόκειται; Στις 7-12-2011 ὁ πρῶν πρωθυπουργὸς τῶν Σκοπίων καὶ τέως πρόεδρος τοῦ κόμματος «VMRO DPNE» (πρόεδρος τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ ση-

μερινός πρωθυπουργός) κ. Λιούππσο Γκεοργκιέφσκι μιλώντας στο «Radio Free Europe» έπετέθη κατά του πρωθυπουργού Νικόλα Γκρούεφσκι και προκάλεσε τριγμούς στο έσωτερικό της χώρας των Σκοπίων. Συγκεκριμένα ο κ. Λιούππσο Γκεοργκιέφσκι κατέκρινε την προσπάθεια του κ. Γκρούεφσκι να συνδεθούν οι σημερινοί Σκοπιανοί με τους αρχαίους Μακεδόνες και είπε τα εξής:

«Αυτήν την ιστορία που θέλουν σήμερα να μās επιβάλουν ως κρατική πολιτική για την αρχαία Μακεδονία, την άποκαλώ ως καρικατούρα ιστορίας, γιατί πρόκειται για ασύνδετα γεγονότα. Ο λαός μας βομβαρδίζεται καθημερινά με φέματα, με παραπληροφόρηση, με ντοκιμαντέρ στα όποια βλέπουμε ότι η ελληνική ιστορία έχει γίνει δική μας και παρουσιάζεται ανάλογα. Για μένα είναι πολύ σαφές ότι υπάρχει ξεκάθαρος διαχωρισμός της λεγόμενης αρχαίας ιστορίας της Μακεδονίας και της σλαβικής ιστορίας. Υπερασπίζομαι ακόμη τη θέση ότι εκεί που μπορούμε να στηριχθούμε και το όποιο δέν είναι λανθασμένο είναι η σλαβική μας ταυτότητα, οι πνευματικοί μας δημιουργοί, όπως οι άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος, ο άγιος Κλήμης, ο άγιος Ναούμ».

Νά προσθέσουμε εμείς εδώ ότι και ο πρώτος πρόεδρος των Σκοπίων Κύρο Γκληγκόρφ, που άπεβίωσε πρόσφατα σέ βαθύτατο γήρας, έπανελημμένα είχε δηλώσει ότι οι Σκοπιανοί δέν είχαν καμιά σχέση με τους αρχαίους Μακεδόνες, αλλά ήσαν Σλάβοι.

Όταν έρωτήθηκε ο κ. Γκεοργκιέφκι αν η κυβέρνηση Γκρούεφσκι είναι σέ θέση να συμβιβασθεί με την Ελλάδα, άπάντησε κατηγορηματικά: «Όχι! Αυτό διαφαιίνεται από τους κρατικούς δημοσιογράφους, που καθημερινά κηρύττουν την κυβερνητική πολιτική. Δέν νομίζω ότι υπάρχει κάτι άλλο

πέρα από αυτό που βλέπουμε στα κρατικά μέσα ενημέρωσης με την κυβερνητική προπαγάνδα», είπε.

Θά έκμεταλλευθούν άραγε τις σοβαρές αυτές δηλώσεις οι αρμόδιοι του Υπουργείου μας των Έξωτερικών; Και θά θελήσουν επιτέλους κάποιιο κύριοι του Υπουργείου Έξωτερικών των ΗΠΑ να παύσουν να ύποκινούν και να ύποστηρίζουν ένα ψέμα;

Τὰ «ξωτικά» στον 21ο αιώνα!

Ο Δήμος Τρικκαίων σέ συνεργασία με τόν Επιμελητήριο Τρικάλων διοργάνωσαν τόν περασμένο Δεκέμβριο «μαγικά χριστουγεννα στα Τρίκαλα» με προμετωπίδα τόν τίτλο «Ο Μύλος των ξωτικών»! Στο σχετικό διαφημιστικό έντυπό τους διαβάσουμε:

«Φέτος ή περίοδος των χριστουγεννιατικών εορτών βρίσκει τόν Άι-Βασίλη και τὰ ξωτικά του στήν πανέμορφη πόλη των Τρικάλων. Έπέλεξαν ένα μαγικό σημείο... τόν παλιό "Μύλο Μασσόπουλου", για να τόν μεταμορφώσουν σέ "Μύλο των Ξωτικών". Έδώ έγκατέστησαν τόν μεγαλύτερο έργοστάσιο παραγωγής παιχνιδιών, χαράς, δημιουργίας, έλπίδας και γλυκών χριστουγεννιατικών τοπικών γεύσεων. Οί πρωταγωνιστές του παραμυθιού εργάζονται σκληρά και προετοιμάζονται, για να πραγματοποιήσουν όσες περισσότερες εύχές μικρών και μεγάλων. Στόχος είναι να σκορπίσουν και πάλι τὰ χαμόγελα, που τόσο μά τόσο μās έχουν λείψει. (...) Ο Άι-Βασίλης και τὰ ξωτικά για πρώτη φορά μοιράζονται μαζί μας τὰ πολύ καλά κρυμμένα μαγικά μυστικά της έπιτυχημένης

«όλα αυτά τὰ χρόνια ἀποστολῆς τους».

Ἐκπληξη, ἀπογοήτευση ἀλλὰ καὶ ἱερὴ ἀγανάκτηση αἰσθάνεται κάθε Ἕλληνας πού σέβεται τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὰ ἀποκυήματα τῆς νοσηρῆς φαντασίας τῶν μάγων τῆς ἐποχῆς μας. Αὐτοὶ τώρα μὲ θρασυτητα γκρεμίζουν ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀκόμη ὄρθιο ἀπὸ τὰ ἀγνὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ ταλαιπωρούμενου λαοῦ μας, προσπαθώντας νὰ ἰσοπεδώσουν τὰ αἰωνόβια ἰδανικά τῆς ἑλληνορθόδοξης παραδόσεώς μας. Ἡ πολυλαπλὴ κρίση πού βιώνουμε τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ ἀποτελεσματικά, ἂν δὲν λάβουμε ἀντίδοτα πνευματικῆς φύσεως πού θὰ στηρίξουν τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα μας στὸν παντοκράτορα Θεό. Λοιπὸν ὅσοι ἀγαποῦμε εἰλικρινὰ τὴ χειμαζόμενη πατρίδα μας, πρέπει νὰ καταδικάσουμε τὰ εἰδωλολατρικά κατάλοιπα τῆς μαγείας καὶ νὰ ἀγωνισθοῦμε μὲ κάθε νόμιμο τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν στὸ μέλλον τέτοια ἢ παρόμοια καμώματα τῶν σύγχρονων «κουλτουριάρηδων»!

Ἔθρις κατὰ τοῦ Θεοῦ, πρόκληση κατὰ τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ ἀπόκτηση ἀκίνητης περιουσίας εἶναι δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου. Ὅταν ὅμως αὐτὴ γίνεται κατὰ τρόπο προκλητικὸ καὶ μάλιστα σὲ καιροὺς ἀπελπιστικῆς οικονομικῆς ἀνέχειας τῶν συνανθρώπων μας, τὸ πράγμα καταντᾷ ὄχι ἀπλῶς πρόκληση ἀλλὰ καὶ ἐνέργεια καθαρὰ καὶ ἔντονα πλεονεκτική. Αὐτὸ συμβαίνει δυστυχῶς σήμερα μὲ ὀρισμένους Ἕλληνες, πού ἀγοράζουν πανάκριβα ἀκίνητα στὸ Λονδίνο. Οἱ «Κυριακάτικοι Τάϊμς» (“Sunday Times”) τοῦ Λονδίνου τῆς 23-10-2011 ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἡ ὀδύσσεια τῶν Ἑλλήνων μὲ τὰ σπῖπια στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο» ἀναφέρει ὅτι «ἡ ἰσχυρὴ παρουσία τῶν Ἑλλήνων στὴν ἀγορὰ ἀκινήτων τοῦ Λονδίνου ἔχει συντελέσει στὸ νὰ αὐξάνονται οἱ τιμὲς τῶν ἀκινήτων, ἰδιαίτερος στὰ ἀκίνητα ἀξίας πᾶν ἀπὸ τρία

ἐκατομμύρια λίρες ἕκαστο. Ὁ ἐκπρόσωπος μεγάλου μεσιτικῆς γραφείου τοῦ Λονδίνου δήλωσε ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς στὸν τελευταῖο χρόνον Ἕλληνες ἀγόρασαν ἀκίνητα στὸ Λονδίνο συνολικῆς ἀξίας 250 ἑκατ. λιρῶν. “Πέρυσι Ἕλληνες εἶχαν ἀγοράσει τριάντα ἀκριβὰ ἀκίνητα στὶς ἀκριβὲς περιοχὲς τοῦ Λονδίνου, φέτος μέχρι στιγμῆς ἔχουν ἀγοράσει πενήντα τέτοια ἀκίνητα”, δήλωσε ὁ ἐκπρόσωπος. “Οἱ Ἕλληνες ἄρχισαν νὰ ἀγοράζουν ἀπὸ τότε πού ξέσπασε ἡ οικονομικὴ κρίση. Πιστεύουν ὅτι τὰ χρήματά τους στὶς ἑλληνικὲς τράπεζες εἶναι εὐάλωτα, ἐνῶ θεωροῦν τὸ Λονδίνο ἀσφαλὴ τόπον νὰ ἐπενδύσουν τὰ χρήματά τους» («Ἐστία» 24-10-2011).

Στὰ δύσκολα χρόνια τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ τόπου οἱ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ κορυφαίους τοὺς μεγάλους εὐεργέτες τοῦ ἔθνους βοηθοῦσαν γενναῖα τὴν πατρίδα τους. Σήμερα οἱ Ἕλληνες πλοῦσοι ἀντὶ νὰ ἐπενδύσουν σὲ ἐπιχειρήσεις τὰ κεφάλαιά τους στὴν Ἑλλάδα γιὰ ν’ ἀρχίσει μιὰ ἀνάπτυξη στὸν τόπον μας, πού μαστίζεται ἀπὸ ἀνεργία πᾶν ἀπὸ 17% καὶ οἱ νέοι φεύγουν στὸ ἐξωτερικὸ πρὸς ἀναζήτηση ἐργασίας, ἐπενδύουν στὸ ἐξωτερικὸ τὰ κεφάλαιά τους. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπλῶς κίνηση πού φανερώνει ἀκόρεστη πλεονεξία, εἶναι ἁμαρτία καὶ πράξη ἔσχατης ἀστοργίας καὶ πρόκληση στὸ λαὸ μας, ὅταν μάλιστα ἄστεγοι ἀδελφοὶ μας πεθαίνουν ἀπὸ τὸ κρῦο στὰ παγκάκια. Ὅλοι αὐτοὶ ὅμως, πού προκαλοῦν μὲ τὴν ἀστοργὴ συμπεριφορὰ τους, ἄς ἀκούσουν τὸν λόγο τοῦ προφήτη: «Οὐαὶ οἱ συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν καὶ ἀγρὸν πρὸς ἀγρὸν ἐγγίζοντες (...). Μὴ (=μήπως θά) οἰκήσετε μόνοι ἐπὶ τῆς γῆς;» (Ἠσ. ε’ 8). Ταλανίζει ὁ θεόπνευστος Ἡσαΐας ὅσους ἐπεκτείνουν τὴν ἀκίνητη περιουσία τους κινούμενοι ἀπὸ πλεονεκτικὴ καὶ ἀχόρταγη διάθεση· σὰν νὰ μὴν εἶχαν νὰ κάνουν κάτι ἄλλο καὶ σὰν νὰ πρόκειται νὰ ζήσουν αἰώνια ἐδῶ καὶ νὰ μείνουν οἱ μόνοι κάτοικοι τῆς γῆς. Ἡ κίνηση αὐτὴ καταντᾷ μάλιστα καὶ ὕβρις κατὰ τοῦ ἀγίου Θεοῦ καὶ τοῦ λογικοῦ πλάσματός του, τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν γίνεται κάτω ἀπὸ τὶς συνθήκες πού περνᾷ σήμερα ἡ χώρα μας.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
(Τῆς Τυροφάγου)

Πορφυρίου Γάζης,
Φωτεινῆς Σαμαρείτιδος
Ἦχος δ' - Ἑωθινὸν Δ'

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Ρωμ. ιγ' 11 - ιδ' 4
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
Ματθ. ς' 14-21

Ἄδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἢ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. ἢ νῦξ προέκοψεν, ἢ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενεῖτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στίκει ἢ πίπτει· σταθῆσεται δέ· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν.

ΤΟ ΟΛΕΘΡΙΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ

«Ὑ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;»

Λίγες μόνο ὥρες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τῆ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή. Μιά περιοδὸ εὐλογημένη, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σὲ ἐντονότερο πνευματικὸ ἀγώνα. «Ἐφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἀρχή», ψάλαμε σήμερα στὸν Ὅρθρο. Τώρα εἶναι ὁ καταλληλότερος καιρὸς νὰ καταπολεμήσουμε τὰ πάθη μας καὶ νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπὸ ἀμαρτωλὲς συνήθειες, πού ἔχουν καταστρεπτικὲς συνέπειες γιὰ τὴ ζωὴ μας.

Μία ἀπὸ αὐτὲς τὲς ἀμαρτωλὲς συνήθειες, τὴν κατάκριση, μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Σ' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπευθύνεται μὲ αὐστηρὸ τόνο σὲ ὅποιον ἀσχολεῖται μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κατακρίνει. «Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;». Ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ἰδίῳ τῷ κατακρίνεις ξένο δούλο;... ἐρωτᾷ

ὁ ἅγιος Ἀπόστολος. Μᾶς δίνεται λοιπὸν ἡ ἀφορμὴ νὰ ἀναφέρουμε τρεῖς βασικοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κατακρίνουμε.

1. Μόνος Κριτὴς ὁ Θεός

Ὁ πρῶτος καὶ κυριότερος λόγος εἶναι ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς κρίσεως ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὸν Θεό. Ἕνας εἶναι ὁ Νομοθέτης, ἕνας εἶναι καὶ ὁ Κριτὴς, ὁ Θεός! Ὁ οὐράνιος Πατέρας «τὴν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ υἱῷ» (Ιω. ε' 22), δηλαδὴ τὸ ἔργο τοῦ κριτοῦ τὸ ἔδωσε στὸν Υἱό του πού ἐγίνε ἀνθρώπος. Μόνον ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ κρίνει. «Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;». Ποιὸς εἶσαι ἐσὺ λοιπὸν πού προτρέχεις καὶ ἀρπάζεις ἐξουσία πού δὲν σοῦ ἀνήκει; Πῶς τολμᾶς καὶ κατακρίνεις τὸν ἀδελφὸ σου; Εἶναι δούλος τοῦ

Θεοῦ, ὄχι δικός σου, καί γι' αὐτό μόνο ὁ Θεὸς ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν ἐλέγξει.

Ἐξάλλου μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ κρίνει τέλεια καὶ ἀντικειμενικά, διότι μόνο Αὐτὸς γνωρίζει ὄχι μόνο τὸ σύνολο τῶν πράξεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν κάθε ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, τὰ κίνητρα καὶ τὶς ἐπιδιώξεις του. Ἐμεῖς σπεύδουμε νὰ ἐκφέρουμε κρίσεις γιὰ τοὺς ἄλλους χωρὶς νὰ γνωρίζουμε τὶς συνθήκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐνήργησαν καί, τὸ σπουδαιότερο, χωρὶς νὰ γνωρίζουμε ἂν τυχὸν μετανόησαν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὅμως τοὺς ἀδικούμε κατὰφωρα. Ἄς εἴμαστε λοιπὸν πολὺ ἐπιφυλακτικοὶ σὲ ὅσα ἀκούμε καὶ βλέπουμε κι ἄς ἀφήνουμε τὴν κρίση στὸν δίκαιο καὶ φιλόνητο Κριτῆ.

2. Διὼχνει τὴν ἀγάπη

Ἕνας δεῦτερος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὀφείλουμε νὰ ἀποφεύγουμε τὴν κατάκριση εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ὀλέθριο αὐτὸ πάθος ἐξορίζει τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴ ζωὴ μας. Ἡ κατάκριση πυροδοτεῖ τὸ μίσος καὶ τὸν φθόνον ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν μας καὶ πλήττει καίρια τὶς σχέσεις μας μαζί τους. Ἀκόμα κι αὐτὸ πού ὀνομάζεται «κουτσομπολιό», ὅσο ἀπλό κι ἀθῶο κι ἂν φαίνεται, μπορεῖ νὰ γίνῃ βόμβα στὰ θεμέλια μιᾶς φιλίας ἢ συνεργασίας ἐτῶν. Εἶναι μικρὴ ἢ κοινωνία μας καὶ τὰ λόγια μεταφέρονται πολὺ εὐκόλα. Ἄν λοιπὸν σχολιάζουμε τοὺς ἄλλους, αὐτὸ σύντομα θὰ μαθευτεῖ καὶ τότε θὰ κλονιστεῖ ἢ ἐμπιστοσύνη τους ἀπέναντί μας. Πολὺ περισσότερο, ἂν ἀδικούμε τοὺς ἄλλους μὲ τὴν κρίση μας, τότε αὐτοὶ πληγώνονται καὶ ἐπέρχεται ρήγμα στὶς σχέσεις μας. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ πούμε ὅτι ἡ κατάκριση ἰσοδυναμεῖ μὲ φόνο! Σκοτώνει τὸν συνάνθρωπο· τὸν ἐξουθενώνει. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει ὅτι αὐτοὶ πού κατακρίνουν, ἀκόμη κι ἂν νηστεύουν, στὴν πραγματικότητα ἔχουν καταργήσει τὴ νηστεία, διότι μὲ τὴν κατάκριση τρῶνε τὶς σάρκες τῶν ἀδελφῶν τους.

3. Ὑπογραφή τῆς καταδίκης μας

Ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος λόγος, πού πρέπει νὰ μᾶς κάμει νὰ ἀπαλλαγούμε ὀριστικά ἀπὸ τὴν κατάκριση, εἶναι τὸ ὅτι αὐτὴ μᾶς ὀδηγεῖ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν αἰώνια καταδίκη μας. Ὁ Κύριός μας τὸ εἶπε σαφῶς: «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε», (Ματθ. ζ' 1). Βέβαια ὅταν λέει «μὴ κρίνετε», δὲν μᾶς ἀρνεῖται τὸ δικαίωμα νὰ κρίνουμε καὶ νὰ ἐκφέρουμε γνώμη, νὰ ἀξιολογούμε πρόσωπα καὶ καταστάσεις καὶ νὰ ρυθμίζουμε ἀναλόγως τὴν πορεία μας. Ἔχουμε δικαίωμα νὰ σκεπτόμαστε καὶ νὰ κρίνουμε, ὄχι ὅμως νὰ δικάζουμε καὶ νὰ καταδικάζουμε τοὺς ἄλλους, γιατί μὲ τὸ ἴδιο μέτρο πού ἐμεῖς κρίνουμε τοὺς ἄλλους, μὲ αὐτὸ τὸ μέτρο θὰ κριθοῦμε κι ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Θεό (Ματθ. ζ' 2). Ἄν λοιπὸν τοὺς καταδικάσουμε, θὰ καταδικαστοῦμε κι ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Θεό, διότι κατακρίνοντας τοὺς ἄλλους οὐσιαστικά ὑπογράφουμε τὴ δική μας καταδίκη!

Εἶναι καιρὸς νὰ συνειδητοποιήσουμε πόσο βαρὺ ἀμάρτημα εἶναι ἡ κατάκριση, ἢ ὁποῖα σὰν ἐπιδημία ἐξαπλώνεται κυρίως μεταξὺ τῶν χριστιανῶν. Ὅταν κατακρίνουμε, ἀρπάζουμε θεία ἐξουσία, καταργούμε τὴν ἀγάπη καὶ τελικὰ ὑπογράφουμε τὴν καταδίκη μας!

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία στὴ γνωστὴ προσευχὴ «Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου...», πού χρησιμοποιοῖ καθημερινὰ στὶς Ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, περιλαμβάνει καὶ εἰδικὸ αἶτημα, γιὰ νὰ μᾶς δώσει ὁ Θεὸς τὸ χάρισμα νὰ βλέπουμε τὰ δικά μας ἀμαρτήματα καὶ νὰ μὴν κατακρίνουμε τοὺς ἀδελφούς μας. Ἄς ἀγωνιστοῦμε λοιπὸν εἰδικὰ αὐτὴν τὴν κατανυκτικὴ περίοδο νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὸ καταστρεπτικὸ πάθος τῆς κατακρίσεως. Ἄς εἴμαστε ἐπιεικεῖς μὲ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ γίνῃ κι ὁ Θεὸς ἐπιεικής μαζί μας καὶ νὰ βροῦμε ἔλεος κοντά του «ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως».

Ἡ ἅγια Μαρία ἡ νέα ἡ ἐν Βιζύῃ τῆς Θράκης

(16 Φεβρουαρίου)

Η ὁσία Μαρία ἡ νέα ἔζησε στὰ χρόνια τοῦ Βασιλείου τοῦ Α΄ τοῦ Μακεδόνο (875-886) στὴν Κωνσταντινούπολη. Καταγόταν ἀπὸ πλοῦσια καὶ εὐγενικὴ ἄρμενικὴ οἰκογένεια. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της, νυμφεύθηκε τὸν Νικηφόρο, ἄνδρα πολὺ ἐξυπνο στὰ διοικητικὰ καὶ πολὺ γενναῖο στὸ φρόνημα. Τὰ οἰκογενειακὰ της καθήκοντα ἡ Μαρία τὰ ἀσκούσε μὲ ὑποδειγματικὸ καὶ θεάρεστο τρόπο. Ἦταν ἡ ταπεινὴ, ἡ προσευχομένη καὶ ἡ πρόσχαρη γυναίκα. Μὲ τὴν πραότητα της συγκρατοῦσε τὶς ἐξάψεις τοῦ συζύγου της καὶ μὲ τὴν ἀγάπη της ζέσταινε τὶς πονεμένες καρδιὰς τῶν συνανθρώπων της. Σκόρπιζε στοὺς πτωχοὺς πλοῦσιες ἐλεημοσύνες καὶ τοὺς συνόδευε πάντα μὲ τὶς θερμὲς προσευχὲς της.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς δοκίμασε τὸ ζεῦγος αὐτὸ μὲ τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ τους πεντάχρονου παιδιοῦ. Ἡ πιστὴ μητέρα ἤπιε τὸ πικρὸ αὐτὸ ποτήρι ἀγόγγυστα ἐπαναλαμβάνοντας τοῦ Ἰωβ τὰ αἰώνια λόγια: «Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον» (βλ. Ἰωβ α΄ 21).

Κατὰ τὸ ἔτος 824 ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία βρέθηκε σὲ πόλεμο μὲ τοὺς Βουλγάρους. Στὸν δραστήριον καὶ εὐφυὴ Νικηφόρο ἀνατέθηκε ἡ διοίκηση

τῆς Βιζύης στὴ Θράκη. Στὸ νέο αὐτὸ τόπο τὸν ἀκολούθησε καὶ ἡ πιστὴ σύζυγός του Μαρία. Καὶ ἐδῶ συνέχισε ἡ εὐσεβὴς καὶ θεοφιλὴς αὐτὴ ψυχὴ νὰ λατρεύει μὲ ἀφοσίωση τὸν Θεό, νὰ προσεύχεται μὲ πίστη καὶ νὰ εὐεργετῇ κάθε πονεμένο ἄνθρωπο. Στὴν καρδιὰ τῆς Μαρίας ὅλοι χωροῦσαν. Ὑπηρετῆς τοῦ σπιτιοῦ, πτωχοὶ καὶ ξένοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι ἦταν γι' αὐτὴν οἱ πιὸ προσφιλεῖς της φίλοι. Ὅλοι «ὡς ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου» ἔπρεπε νὰ τιμηθοῦν καὶ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν σὲ κάθε τους ἀνάγκη μὲ ἀπλοχεριὰ καὶ ἀνιδιοτέλεια.

Πολλὲς φορές φιλοξένησε ἱερωμένους, κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔτρεφε ἰδιαίτερη εὐλάβεια. Ἄκουε μὲ πολλὴ συγκίνηση καὶ εὐγνωμοσύνη τὶς πατρικὲς ὁδηγίες καὶ συμβουλὲς τους καὶ τοὺς ἀποκαλοῦσε «ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ».

Τὶς πιὸ γλυκὲς ὥρες τὶς ἀπολάμβανε ἡ Μαρία στὸ δωμάτιό της μὲ τὴν προσευχὴ της καὶ τὴν ἐπικοινωνία της μὲ τὸν Θεό.

Ὅμως κάθε πνευματικὴ χαρὰ καὶ γλυκύτητα δοκιμάζεται ἀπὸ τὸν πανάγαθο καὶ στοργικὸ Πατέρα μας. Ὁ ἴδιος μᾶς βεβαίωσε πῶς «διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (βλ. Πράξ. ιδ΄ 22). Ἡ νέα δοκι-

μασία ήταν και πάλι θάνατος. Ο Κύριος θέλησε και πήρε κοντά του τὸν δεύτερο γιό του, γιὰ νὰ τὸν ἀσφαλίσει ἀπὸ τὴν κακία τοῦ κόσμου.

Στὴ νέα αὐτὴ δοκιμασία ἢ πιστὴ μητέρα Μαρία ἀρίστευσε καὶ πάλι. Ἔσφιξε τὴν καρδιά της, κοίταξε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια εἶπε: «Θεέ μου, ὅ,τι θέλεις Ἐσύ! Σ' εὐχαριστῶ, ὅ,τι θέλεις Ἐσύ νὰ γίνεσαι! Ξέρεις Ἐσύ».

Ὁ Κύριος εὐλόγησε καὶ ἄμειψε τὴ θεάρεστη καὶ πιστὴ διαγωγὴ τοῦ Νικηφόρου καὶ τῆς Μαρίας. Σύντομα ἔφεραν στὸν κόσμον χαριτωμένα δίδυμα, ποὺ ἐπρόκειτο τὸ ἓνα νὰ βαδίσει τὸ δρόμο τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ τὸ ἄλλο νὰ σταδιοδρομήσει στὸν Στρατό.

Ὅμως σ' αὐτὴ τὴν τόσο εὐτυχισμένη στιγμή τοῦ ζεύγους ἦλθε καὶ πάλι ἕνας νέος πειρασμὸς νὰ δημιουργήσει καιρὸ πλῆγμα στὴ συζυγικὴ ἐνότητα καὶ νὰ λάμψει ἡ ὁσιότητα τῆς Μαρίας.

Συγγενεῖς τοῦ συζύγου τῆς Μαρίας τὴ δέβαλαν στὸν ἄνδρα της ὅτι τὸν εἶχε ἀπατήσει. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀντέξε ὁ Νικηφόρος. Γι' αὐτὸ ἔξαλλος ἀπὸ θυμὸ καὶ ὀργή, χωρὶς νὰ ἐξετάσει τὶς κατηγορίες καὶ παρὰ τὰ δάκρυα τῆς γυναίκας του, ποὺ τὸν διαβεβαίωνε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι εἶναι ἀθώα, ὄρμησε πάνω της καὶ ἀφοῦ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὴν κτύπησε βίαια μὲ θανάσιμα χτυπήματα. Ἀμέσως ἔτρεξαν ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ γιὰ βοήθεια. Ὅμως ἦταν ἀργά. Ἡ Μαρία βαρῖα τραυματισμένη δὲν ἀντέξε. Μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρες ὑπέκυψε στὶς πληγές καὶ πέθανε!

Κατὰ τὴν ἐτοιμασία τῆς νεκρικῆς της σοροῦ μιὰ ἀνεξήγητη λεπτὴ εὐωδία πλημμύρισε τὰ πάντα. Ὁ δικαιοκρίτης Κύριος φανέρωσε μὲ τὸ δικό του τρόπο τὴν εὐαρέσκειά του γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ, τὴν ἀκέραιη καὶ πιστὴ δούλη του Μαρία.

Μιὰ ὁσία καὶ καθαρὴ ψυχὴ, μιὰ πιστὴ σύζυγος πέταξε στὴν οὐράνια κατοικία της μὲ δόξα πολλή. Τὰ πολυτελῆ της ἐνδύματα καὶ τὰ χρυσαφικά της ὅλα τὰ εἶχε πουλήσει γιὰ νὰ ἀνακουφίσει πτωχοὺς, νὰ ἐξαγοράσει αἰχμαλώτους καὶ νὰ ἐξωραΐσει ναοὺς, τοὺς ναοὺς τοῦ Κυρίου της!

Μετὰ τὴν κοίμηση τῆς ἁγίας Μαρίας ἐγίναν πολλὰ θαύματα. Δαιμονισμένος ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα ποὺ τὸν μάλιστα. Καὶ πλήθος ἀσθενῶν βρῆκαν τὴ θεραπεία τους μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς ὁσίας Μαρίας.

Βαθιὰ συντετριμμένος ὁ σύζυγός της Νικηφόρος ζήτησε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ μεγάλο του ἁμάρτημα καὶ μετανοημένος ὕψωσε περικαλλὴ ναὸ μὲ τὸ τίμιον λείψανο τῆς συζύγου του.

Ὁ τσάρος τῶν Βουλγάρων Συμεὼν ὅταν κατέλαβε τὴ Βιζύη προσπάθησε νὰ συλήσει τὸν τάφο τῆς Ἁγίας, ἀλλὰ μιὰ παράδοση φλόγα ποὺ ξεπήδησε ἀπὸ μέσα τὸν τρόμαξε καὶ τὸν ἐμπόδισε ἀπὸ τὴν ἱεροσυλία. Γι' αὐτὸ δὲν τόλμησε νὰ τὸν βεβηλώσει καὶ τὸν ἄφησε ἄθικτο.

Ἡ ὁσία Μαρία ἢ νέα μὲ τὴν ὑπομονετικὴ ζωὴ της μᾶς ἔδειξε πῶς ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴ δόξα τοῦ οὐρανοῦ εἶναι δύσβατος. Ἔχει πολὺ πόνον καὶ κόπο. Γιὰ τὸν καθένα ὁ πανοικτίρμων Κύριος ἀνάλογα μὲ τὶς ἀντοχές του στέλνει θλίψεις «εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ» (Εβρ. β' 10).

Ἄς μὴν ἀποκάμουμε! Ἄς δεχόμαστε ταπεινὰ καὶ μὲ εὐχαριστία ὅ,τι στέλνει ὁ πανάγαθος Κύριος. Καὶ μὲ πίστη καὶ ὑπομονὴ νὰ ἀγωνιζόμαστε. Ἔτσι θὰ νικούμε πάντοτε μὲ τὴ χάρη τοῦ Κυρίου καὶ τὶς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων μας.

Ὅσια Μαρία, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν! ■

Ἡ πιὸ διαδεδομένη ἀρρώστια

Μὴν πάει ὁ νοῦς σας μόνο στὸν καρκίνο καὶ στὶς διάφορες καρδιοπάθειες, ποὺ δίνουν καὶ παίρνουν στὶς μέρες μας. Οὔτε στοὺς ρευματισμοὺς καὶ στὰ ἀρθριτικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑποφέρουν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἡλικιωμένοι.

Ἡ ἀρρώστια γιὰ τὴν ὁποία θὰ κάνουμε λόγο στὸ ἀρθρο μας εἶναι παγκόσμια. Προσβάλλει ἀνθρώπους κάθε φυλῆς καὶ χρώματος καὶ γλώσσας, ἀπὸ τὴ βρεφικὴ μέχρι καὶ τὴ γεροντικὴ ἡλικία.

Εἶναι ἀρρώστια δυσκολοθεράπευτη, διότι γεννιόμαστε ἔχοντας τὸ μικρόβιό της μέσα μας καὶ ἐκδηλώνεται ξαφνικά, μόλις παρουσιασθεῖ κάποια κατάλληλη εὐκαιρία.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ὀνομάζεται ψυχοσωματικὴ ἰατρικὴ, διότι ὑπάρχει ἀλληλεξάρτηση μεταξὺ σώματος καὶ ψυχῆς καὶ ἡ ὑγεία ἢ ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος ἐπηρεάζει τὴν ψυχὴ καὶ ἀντιστρόφως. Αὐτὸ φαίνεται καὶ στὴν ἀρρώστια, γιὰ τὴν ὁποία ἀρχίσαμε νὰ γράφουμε. Αὐτὸς ποὺ πάσχει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀσθένεια, ποὺ βασικά εἶναι ἐσωτερι-

κὴ, ψυχικὴ, ὅταν τὸν κυριεύσει, κιτρινίζει ἀπὸ τὸ κακό του, λέει ὁ λαὸς μας. Ἀσπρίζει τὸ πρόσωπό του. Ταλαιπωρεῖται ψυχικά, χάνει τὴν εἰρήνη του καὶ ἐκδηλώνεται αὐτὸ καὶ στὴν ὄψη του. Ἐπηρεάζεται δηλαδὴ καὶ τὸ σῶμα του.

Ἐπιπλέον κάτι παθαίνει καὶ ἡ ὄρασή του. Τὸ βλέμμα του δὲν εἶναι εὐθυτενές. Δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ τὸν συνάνθρωπό του κατάματα. Χαμηλώνει τὸ βλέμμα του ἢ στρέφει ἄλλοῦ πρὸς ἄλλη κατεύθυνση τὰ μάτια του.

Τὸ πολὺ χειρότερο, ἡ ἀρρώστια αὐτὴ ἐξασθενίζει, ἀδυνατίζει ἢ καὶ ἀχρηστεύει ἐντελῶς τὴν ἰκανότητα τοῦ ἀνθρώπου νὰ κρίνει ὀρθὰ καὶ ἀμερόληπτα. Μπορεῖ νὰ βλέπει κάτι ποὺ εἶναι ὠραῖο καὶ νὰ μὴν τοῦ ἀρέσει καὶ νὰ μὴν τὸ ἐπαινεῖ. Μπορεῖ νὰ ἀκούει κάτι τὸ ὁποῖο ἄλλοι θεωροῦν εὐχάριστο καὶ ἀξιόλογο, καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ὑποτιμᾷ τελείως, εἴτε σιωπηλὰ εἴτε φανερά.

Τὸ δὲ θλιβερότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀρρώστιας εἶναι ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀποκαλύψει, νὰ πεῖ

δηλαδή σέ κάποιον φίλο του ότι πάσχει από αυτή και να ζητήσει τη βοήθειά του. Ντρέπεται να φανερώσει την κατάσταση του και λιώνει με τὸ πάθος του. Τὸ κρατάει κρυμμένο μέσα του καὶ τὸν τρώει.

Ἵπάρχει κάτι ἐλεεινότερο ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; ἔρωτᾷ ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Εἶναι καλύτερα, ἔλεγε, νὰ ἔχεις μέσα σου ἓνα φίδι νὰ κυκλοφορεῖ στὰ σπλάχνα σου, παρὰ νὰ ἔχεις φθόνο στὴν ψυχὴ σου (ΕΠΕ 20, 70-72).

Αὐτὰ κάνει, ἀγαπητὴ ἀναγνώστη, ὁ φθόνος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρρώστια ποὺ ἀναφέραμε στὸ ἄρθρο μας. Ἐξαιτίας τῆς ἔχουν διαλυθεῖ φιλίες καὶ οἰκογένειες, ἔχουν κλείσει ἑταιρείες καὶ σύλλογοι, ἔχουν χυθεῖ αἷματα, ἔχουν ἀποξενωθεῖ κι ἔγιναν ἐχθροὶ μεταξύ τους ἀδελφοί, ἔχουν μείνει μισοτελειωμένα κοινοτικά καὶ δημοτικά ἔργα, ἔχουν χαθεῖ ἐθνικές μάχες καὶ θρίαμβοι.

Μᾶς ἔχει μπολιάσει ὁ σατανὰς ἀπὸ τὸ προπατορικό ἀμάρτημα μ' αὐτὸ τὸ μικρόβιο καὶ τὸ κουβαλάμε μέσα μας ἀπὸ τὰ γεννοφάσκια μας. Καὶ βλέπετε μόλις σέ μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἔχει ἓνα βρέφος προστεθεῖ καὶ δεύτερο, ἀμέσως τὸ πρῶτο ἀρχίζει νὰ ζηλεύει, ἀκόμη καὶ νὰ φθονεῖ τὸ δεύτερο. Ἀπὸ φθόνο δὲν ἔγινε καὶ ὁ πρῶτος φόνος καὶ μάλιστα ἀδελφοκτονία στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου; Φθόνησε ὁ Κάϊν τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἄβελ καὶ τὸν φόνευσε. Καὶ γιατί τὸν φθόνησε καὶ τὸν φόνευσε; Διότι ὁ Θεὸς ἔκρινε καλύτερη τὴ θυσία τοῦ Ἄβελ ἀπὸ τὴ δική του. Ἄντι νὰ διδαχθεῖ καὶ νὰ παραδειγματισθεῖ καὶ νὰ προσφέρει ἄλλοτε καλὲς θυσίες, αὐτὸς σκοτίστηκε ἀπὸ τὸν φθόνο καὶ προχώρησε στὸν φόνο. Τί ἔκανε πράγματι ὁ σατανὰς μὲ τὴν εἰσβολή του στὴ ζωὴ τῶν Πρωτοπλάτων! (βλ. Γεν. δ' 1-16).

Χρειαζεται προσοχή, διότι ὅλοι μπορεῖ νὰ προσβληθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια αὐτή. Ὁ φθόνος ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ ζήλεια. Εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα, ἡ κατάληξη τῆς

ζήλειας. Κι ἂν ἡ ζήλεια δὲν καταπολεμηθεῖ, μπορεῖ νὰ φθάσουμε στὸν φθόνο, πράγμα φοβερό!

Ἵς καλοσκεφθοῦμε ὅμως ψυχραῖμα καὶ μεῖς, γιατί ἄραγε ζηλεύουμε ὅσοι ζηλεύουμε, γιατί φθονοῦμε ὅσοι φθονοῦμε; Ἵπάρχει λόγος; Γιὰ τὸ ὅτι παραδείγματος χάριν τὰ παιδιὰ τοῦ γείτονα εἶναι καλὰ καὶ προσδεύουν καὶ ἔχουν καλὲς δουλειὲς καὶ ἔκαναν καλὲς οἰκογένειες, τί χάνουμε ἢ τί κερδίζουμε ἐμεῖς μὲ τὸ νὰ τὰ ζηλεύουμε; Δὲν ἀφαίρεσαν κάτι ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν.

Ἵγωνίσθηκαν καὶ πέτυχαν στὴ ζωὴ τους. Δὲν θὰ ἦταν καλύτερο νὰ παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ βοηθήσει νὰ γίνουν καὶ τὰ δικά μας παιδιὰ σὰν ἐκεῖνα;

Γιατί νὰ ζηλεύουμε καὶ νὰ φθονοῦμε ἐπίσης, ἂν κάποιος ἔχει ὠραία φωνή, ἂν μιλάει ὠραία, ἂν τὸν τιμοῦν οἱ ἄλλοι, ἂν προβάλλεται; Τὰ χαρίσματα τὰ χαρίζει στὸν κάθε ἄνθρωπο ὁ Θεός. Δὲν παίρνει ἐπομένως αὐτὸς ποὺ προβάλλεται κάτι δικό μας. Καὶ εἶναι παράλογο νὰ λυπόμαστε ἐπειδὴ τὸν τιμοῦν οἱ ἄλλοι. Ἵ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος μας δείχνει τὴν ἀσχήμια καὶ τὸ καρκίνωμα τῆς ψυχῆς μας.

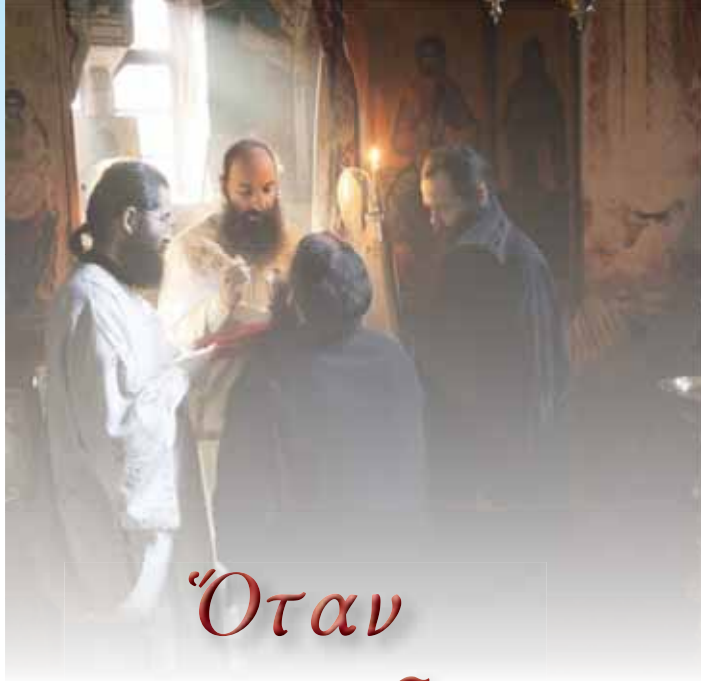
Δὲν ὑπάρχει ἄραγε φάρμακο γι' αὐτὴ τὴ βασανιστικὴ πραγματικὰ ἀρρώστια; Δὲν ὑπάρχει θεραπεία; Ἵσφαλῶς καὶ ὑπάρχει! Χορηγεῖται μάλιστα δωρεὰν σ' ὅσους καταφεύγουν καὶ τὸ ζητοῦν στὸ ἱατρεῖο τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου, ποὺ εἶναι ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία.

Ἵ Χάρις τοῦ Θεοῦ ποὺ θεραπεύει κάθε ψυχικὴ ἀσθένεια, κάθε δηλαδὴ ἀμαρτία, μπορεῖ νὰ θεραπεύσει καὶ τὴ σκληρὴ ἀσθένεια τῆς ζήλειας καὶ προπαντὸς τοῦ φθόνου. Ὅσοι ἐξομολογοῦνται τακτικά, εἰλικρινὰ καὶ ταπεινὰ καὶ κοινωνοῦν εὐλαβικά, ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρρώστια καὶ νὰ γεμίσουν τὴν καρδιά τους μὲ ἀγάπη καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη ποὺ ζήλευαν καὶ φθονοῦσαν προηγουμένως. ■

Είναι συγκινητική και συνάμα έντυπωσιακή ή σκηνή του πλήθους τῶν πιστῶν πού ανταποκρίνονται στό κέλευσμα τοῦ λειτουργοῦ ἱερέως: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε» καί προσέρχονται μέ πίστη καί πόθο νά κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Καθώς προσέρχονται ἀθόρυβα ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὁ λειτουργὸς πού τοὺς κοινωνεῖ «λέγει ἐπὶ ἐνὶ ἐκάστῳ. Μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ (δεῖνα) τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Στὴ λειτουργικὴ πράξη, λόγω τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν πού προσέρχονται νά κοινωνήσουν, οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ λειτουργοῦ ἱερέως συνήθως συντομεύονται· ἀλλὰ καί συντετμημένοι πόσο πολὺ εὐφραίνουν τὶς ψυχές μας, πόσο πολὺ γλυκαίνουν τὶς καρδιές μας, τί τρυφερότητα περικλείουν! Διασώζουν τὸ πρόσωπο, τὴν ἰδιαιτερότητα πού ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος σχολιάζοντας αὐτὴν τὴν πράξη τοῦ λειτουργοῦ ἱερέως παρατηρεῖ: Ὅταν βλέπεις τὸν ἱερέα νά σου δίδει τὰ ἅγια Μυστήρια, μὴ νομίσεις ὅτι αὐτὸ τὸ πράττει ὁ ἱερέας, ἀλλὰ πίστεψε ὅτι τὸ χερί πού ἀπλώνεται νά σε κοινωνήσει εἶναι τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ὅταν βαπτίζομαστε «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καί γινόμαστε κατὰ χάριν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ὀνομάζει μέ τὸ χριστιανικὸ ὄνομά μας, ἔτσι καί ὅταν προσερχόμαστε στό Ποτήριο τῆς ζωῆς,

Ὅταν κοινωνοῦμε

ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς καλεῖ στὴν «δεσποτικὴν ξενίαν» του. Εἶναι ὁ καλὸς Ποιμένας μας πού μᾶς ἀγαπᾷ, μᾶς φροντίζει, γνωρίζει ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ λογικὰ πρόβατά του καί μᾶς καλεῖ μέ τὸ ὄνομά μας – «τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα» (Ιω. ι' 3) – νά κοινωνήσουμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Μᾶς καλεῖ δὲ ὁ Κύριος νά προσέλθουμε στὴν ψυχοτρόφο τράπεζα γιὰ νά κοινωνήσουμε «αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄχραντον Σῶμα του καί αὐτὸ τοῦτο τὸ τίμιον Αἷμα του». Σὲ ὅλα τὰ ἄλλα δεῖπνα παρατίθενται ὑλικές τροφές, ἐνῶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς μᾶς χαρίζει ὅ,τι ὑψηλότερο μπορεῖ νά χαρισθεῖ στὸν ἄνθρωπο, τὸν ἴδιο τὸν Ἐαυτὸ του. Αὐτό, ἂν τὸ καλοσκεφθοῦμε, κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ κάνει. Ποιὸς ποιμένας τρέφει τὰ πρόβατα μέ τὰ δικά του μέλη; ρωτᾷ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Καί γιατί λέω «ποιμένας»; Ὑπάρχουν πολλές μητέρες οἱ ὁποῖες μετὰ τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ παραδίδουν τὰ παιδιά τους σὲ ἄλλες τροφούς. Ὅμως ὁ Χριστὸς δὲν τὸ ἀνέχθηκε αὐτό, ἀλλὰ μᾶς τρέφει ὁ ἴδιος μέ τὸ δικό του Αἷμα καί μέ κάθε τρόπο μᾶς συμπλέκει μέ τὸν Ἐαυτὸ του... Μὲ τὰ ἅγια Μυστήρια (τὸ ἅγιο Σῶμα καί Αἷμα του) ἀναμειγνύει τὸν Ἐαυτὸ του μέ τὸν κάθε πιστὸ καί ἐκείνους πού γέννησε μέ τὸ ἅγιο Βάπτισμα, τοὺς

τρέφει με τὸν Ἐαυτό του, καὶ δὲν τοὺς παραδίδει σὲ ἄλλους.

Πόσο μεγαλειώδης καὶ ἀρχοντική εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας! Δὲν μᾶς προσφέρει ἀπλῶς μία ἀπὸ τὶς δωρεές του, ἀλλὰ μᾶς καλεῖ νὰ κοινωνήσουμε τὸν ἴδιο τὸν Ἐαυτό του, πού εἶναι ὁ Δωρεοδότης. Γιὰ σκέψου το, ἀδελφέ, καλύτερα αὐτό, λέει πάλι ὁ χρυσορρήμων Πατήρ. Κοινωνεῖς τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο μεταμορφώνει τὴν ψυχὴ σου. Τὴν κάνει ρωμαλέα καὶ ἀγνή. Τὴν ὁδηγεῖ στὸ ἀπεριγράπτο κάλλος τοῦ θεϊκοῦ Ἀρχετύπου. Τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ ζωντανεῖ μεσα σου τὴ βασιλικὴ εἰκόνα. Δὲν ἀφήνει τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς σου νὰ μαραθεῖ, διότι τὴν ποτίζει καὶ τὴν τρέφει συνεχῶς. Χάρη σ' αὐτὸ τὸ Αἷμα ὁ νοῦς σου γίνεται λαμπρότερος ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ ἡ ψυχὴ σου ἀκτινοβολεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸ χρυσάφι.

Ἀλλὰ καὶ ἡ αἰτία πού μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος νὰ προσέλθουμε στὸ Ποτήριο τῆς ζωῆς πόσο πολὺ χαροποιεῖ τὶς ψυχές μας! Δημιουργεῖ στὸ ἐσωτερικὸ μας αἰσθήματα βαθύτατης εὐχαριστίας καὶ εὐγνώμονος δοξολογίας! Διότι μᾶς καλεῖ ἀπὸ ἀγάπη ὁ Κύριος γιὰ νὰ καθαρῖσει τὶς ψυχές μας ἀπὸ τὸν ρύπο τῆς ἁμαρτίας, νὰ θεραπεύσει τὶς πληγές καὶ τὰ τραύματά μας καὶ νὰ μᾶς μεταγγίσει τὴν αἰώνια ζωὴ. Μᾶς προσφέρει τὸν θεῖο ἄνθρακα γιὰ νὰ καταφλέξει τὶς ἁμαρτίες μας, νὰ φω-

τίσει τὶς καρδιές μας, νὰ πυρακτώσει τὸ ἐσωτερικὸ μας καὶ νὰ μᾶς θεώσει. Μᾶς προσφέρει τὴ θεία Κοινωνία «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον», «εἰς ἴασιν ψυχῆς καὶ σώματος», «εἰς διόρθωσιν βίου καὶ ἀσφάλειαν», «εἰς αὐξησιν ἀρετῆς καὶ τελειότητος», «εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν»! Μᾶς παραθέτει «ξενίαν δεσποτικήν» γιὰ νὰ γίνουμε «μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου». Μᾶς προσφέρει τὴ θεία Μετάληψη γιὰ νὰ «μεταλάβουμε τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ» καὶ νὰ γίνουμε «θεοὶ κατὰ χάριν», «Χριστοφόροι» καὶ «Θεοφόροι». Τὸ ἄχραντο Σῶμα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καθὼς εἶναι τεθεωμένο, γεμάτο ζωὴ καὶ κίνηση, μᾶς κάμνει ὅλους μετόχους τῆς αἰωνίου ζωῆς, μᾶς κάμνει ἀθανάτους, βεβαιώνει ὁ ἐμπλεως τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος θεολόγος.

Νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν δωρεοδότη Κύριο γιὰ τὴν ὑψίστη εὐεργεσία του καὶ μὲ ἀνάλογα αἰσθήματα νὰ προσερχόμαστε στὰ Ἄχραντα Μυστήρια. Μὲ συστολὴ καὶ εὐλάβεια. «Συνεσταλμένως καὶ εὐλαβῶς»! Μὲ τεταμένη προσοχὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάταση. «Ταῖς ὑψηλαῖς φρεσί»! Μὲ καθαρὴ καρδιὰ καὶ μὲ ἀγνὰ χεῖλη, μὲ ψυχικὸ ἔνδυμα γάμου! Νὰ προσερχόμαστε μὲ πίστη, μὲ πόθο. «Πίστει καὶ πόθῳ προσέλθωμεν»! Ἀλλὰ καὶ μὲ καρδιὰ πού θὰ πάλει ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό. Νὰ προσερχόμαστε στὸ Ποτήριο τῆς ζωῆς «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης»! ■

ΚΡΙΣΗ Ἔξοδος ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο

Ἀποστόλου Χ. Τσολάκη

Γένους στήριγμα

Τὸ Κίνημα τῶν Κοιμηθῶν Πατέρων
καὶ ἡ πνευματικὴ προσφορὰ του στὸ Ἔθνος

Σελίδες 108.
Τιμᾶται 3 €.

Σελίδες 144.
Τιμᾶται 5 €.

Σὲ καιροὺς δυσχεῖμερους γιὰ τὴν πατρίδα μας τὰ βιβλία αὐτὰ ἔρχονται νὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν τὴν ἀνάγκη γιὰ δραστικὴ ἐξάρτησή ἀπὸ τὰ ζῶπυρα ἐκεῖνα τοῦ Ἔθνους πού εἶναι ἱκανὰ καὶ σήμερα νὰ διασφαλίσουν τὴν πνευματικὴ μας ἐλευθερία, καθὼς καὶ τὴν ἰδιαίτερη ἐθνικὴ καὶ πολιτισμικὴ φυσιογνωμία μας.

Τί νόημα ἔχει μιὰ τέτοια ζωή;

Δέν είναι λίγοι. Τελευταία ὅλο και πληθαίνουν! Οἱ ἄνθρωποι πού τὰ ἀδιέξοδα τοῦ βίου τοὺς συμπνίγουν. Πού οἱ ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς κυριολεκτικά τοὺς τσακίζουν. Πού ὁ πόνος τοὺς κατατρώγει. Ἀνεργία, ἀνέχεια οικονομική, ἀρρώστιες ἀνιάτες καί βασανιστικές, κι ὅλα αὐτὰ κάποτε ὅλα μαζί. Καί κάτι ἀκόμη πιό ἐξοντωτικό: νὰ μὴν εἶσαι ἔστω μόνος σου ἀλλὰ νὰ ἐξαρτῶνται καί νὰ περιμένουν καί ἄλλοι ἀπὸ σένα: γυναίκα, παιδιά, γονεῖς!

Καί τότε δὲν εἶναι λίγες οἱ φορές πού αὐθόρμητα ἀναδύεται στὰ χεῖλη ὄχι μόνο τῶν βασανισμένων ἀνθρώπων ἀλλὰ καί ὄλων ὅσοι ἀντιλαμβάνονται τὸν πόνο τους: Τί νόημα ἔχει μιὰ τέτοια ζωή; Γιατί πραγματικά νὰ ζοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Τί σκοπὸ ἔχει ἡ ζωὴ τους;

Βέβαια δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ διατυπώσει κανεὶς κάποια σκέψη πού ἀφοπλιστικά θὰ ἀπαντήσει στὸ βασανιστικὸ αὐτὸ ἐρώτημα. Οὔτε εἶναι εὐκόλο νὰ διώξει κανεὶς τὴν ἀπογοήτευση καί τὴ θλίψη, ὅταν αὐτὴ παραμένει ἀγιάτρευτη καί γεννᾷ συνεχῶς αὐτὸ τὸ βασανιστικὸ

καί ἀναπάντητο ἐρώτημα. Ὅμως ὅσο ἀνίσχυρος παραμένει ὁ ὅποιοσδήποτε παρηγορητικὸς ἀνθρώπινος λόγος γιὰ νὰ στηρίξει τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον πού σηκώνει τόσο μεγάλο σταυρὸ στὴ ζωὴ του, τόσο ἐνισχυτικὸς καί βοηθητικὸς μπορεῖ νὰ φανεῖ ὁ λόγος ἐκεῖνος τοῦ πολυάθλου καί ἀγωνιστοῦ τῆς ὑπομονῆς καί καρτερίας Ἰώβ. Γιατί ἡ γυναίκα τοῦ Ἰώβ παρόμοιες σκέψεις διατύπωνε καί πανομοιότυπα ἐρωτήματα ἐξέφραζε πρὸς τὸν σύζυγό της:

—Μάταια ἐλπίζεις καί περιμένεις ν' ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὰ βάσανά σου, τοῦ ἔλεγε. Πού εἶναι τὰ παιδιά σου; Δέκα παιδιά, πού μὲ κόπους τὰ γέννησα καί τὰ μεγάλωσα! Ποιὸς θὰ σέ θυμᾶται ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅταν πεθάνεις; Ἐσὺ εἶσαι γεμάτος πληγές καί κάθεσαι ἐπάνω στὴ σαπίλα τῶν σκουληκιῶν καί περνᾷς τὴ νύχτα ἔξω στὸ ὑπαιθρο. Κι ἐγὼ ἀναγκάζομαι νὰ γυρίζω ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ καί νὰ ζητιανεύω γιὰ νὰ ζήσω.

Τί τὴ θέλεις τέτοια ζωή; Βλασφήμησε τὸν Θεό, πού σέ κάνει νὰ ὑποφέρεις τόσο πολὺ, καί δῶσε ἐπιτέλους ἓνα τέλος

στην ἄθλια και ἀνυπόφορη ζωή σου (ὼβ β' 9). Ἄλλ' ἐκεῖνος ὁ ἥρωας τῆς πίστεως και τῆς ὑπομονῆς δὲν ἔστερξε νὰ ἀποδεχθεῖ τις προτροπές τῆς συζύγου του, παρόλο πού φαίνονταν λογικές.

–Δὲν τὸ περίμενα ν' ἀκούσω τέτοια λόγια ἀπὸ σένα! Αὐτὰ πού λὲς μόνο ἀνόητοι και ἀπερίσκεπτοι ἄνθρωποι τὰ ὑποστηρίζουν. Ἐμεῖς πού τόσα καλά εἶχαμε δεχθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ δὲν πρέπει τώρα νὰ ὑπομεινουμε και τὰ δυσάρεστα, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ δοκιμάζουμε;

Ἄν ἦταν λόγος ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἐπιδιώκει νὰ σὲ στηρίξει και νὰ σοῦ συμπαρασταθεῖ, θὰ ἔχεις κάθε δικαίωμα νὰ τὸν ἀντιπαρέλθεις. Νὰ τὸν ἀρνηθεῖς. Νὰ τὸν κακοχαρακτηρίσεις ἴσως. Τώρα ὅμως; Τώρα πού αὐτὰ τὰ λόγια βγαίνουν ἀπὸ τὰ χεῖλη και τὴν πιστὴ καρδιὰ ἐνὸς κατ' ἐξοχὴν πονεμένου και τσακισμένου ἀνθρώπου, μήπως πρέπει περισσότερο νὰ τὰ προσέξεις;

Ἐσὺ πού τὰ βάσανα και τ' ἀδιέξοδα σ' ἔχουν κυριολεκτικὰ πλακώσει και ἀσφυκτιάς.

Ἐσὺ πού διαρκῶς ἀπορεῖς: τί νόημα ἔχει μιὰ τέτοια ζωή;

Ἄλλὰ κι ἐσὺ ὁ ὁποῖος παρατηρεῖς και συμπάσχεις μὲ τὸν διπλανό σου και πα-

ρόμοια ἀπορεῖς γιὰ τὴν ζωή του. Γιατί τέτοιου εἴδους ἐρωτήματα μὴν περιμένεις νὰ βροῦν ἄλλου εἴδους ἀπάντηση.

Τέτοια ἐρωτήματα ἀπαντῶνται μόνο μὲ τὴν πίστη. Μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο τῶν δυνάμεων. Τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης. Αὐτὸν πού συνέχει και συγκρατεῖ ὅλο τὸ σύμπαν. Αὐτὸν πού μεριμνᾷ γιὰ τὴν τροφή τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὸς ξέρει.

Μόνο μὲ τὴν πίστη σ' Αὐτὸν βρίσκει κανεὶς νόημα, σκοπὸ και προοπτικὴ σὲ μιὰ ζωή γεμάτη βάσανα και ταλαιπωρίες. Διότι «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ρωμ. η' 18). Τὰ ὅσα πάσχουμε και ὑποφέρουμε τώρα ὡς πιστοὶ μαθητὲς τοῦ Κυρίου μας, εἶναι ἓνα τίποτα, ἐὰν συγκριθοῦν μὲ τὴ δόξα και τὴ λαμπρότητα ἢ ὁποῖα μᾶς περιμένει στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐχει λοιπὸν νόημα ἡ ζωή και τοῦ πιὸ βασανισμένου ἀνθρώπου. Εἶναι μιὰ πρόκληση γιὰ ἀγώνα ὑπομονῆς, καρτερίας και πίστεως. Και γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους πού ἀποροῦν γιὰ τὸ νόημα τῆς ταλαιπωρησῆς ζωῆς του, εἶναι μιὰ ἄλλη πρόσκληση γιὰ ἔμπρακτη ἀγάπη. Γιὰ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον. Γιὰ συμπάρασταση και φιλανθρωπία. ■

ΣΩΤΗΡ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΗΡΟ
ΟΡΘΟΔΟΞΟ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Ἀδελφότης Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ» Σ.Α. - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ.
 Τηλέφωνο Διευθύνσεως: 210.3622108. Ἀριθμὸς κλήσεως FAX: 210.3621286.

Ἐκδότης: Γεώργιος Λ. Καφοῦρος - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Νικόλαος Π. Βασιλειάδης - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Γεώργιος Λ. Καφοῦρος - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ.

Τύποις «ΣΩΤΗΡΟΣ» - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ.

Τιμὴ φύλλου: Εὐρὼ 0,50.

Ἐτήσια συνδρομὴ: Εὐρὼ 12. Κύπρου: Εὐρὼ 20. Ἐξωτερικοῦ: Εὐρὼ 35.

Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῶν 12 εὐρὼ ἀποστέλλεται μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὸ Γραφεῖο τοῦ Περιοδικοῦ, Ἰσαύρων 42, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ (τηλ. 210.3608533), ἢ καταβάλλεται στὰ παρακάτω Γραφεῖα - Παραρτήματά μας, ὅπου διατίθενται και τὰ βιβλία τῶν ἐκδόσεών μας:

● ΑΘΗΝΩΝ: Σόλωνος 100 (106 80 ΑΘΗΝΑΙ). Τηλ. 210.3624349. Fax 210.3637108. ● ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Φίλωνος 34α (185 31 ΠΕΙΡΑΙΑΣ). Τηλ. και Fax 210.4179022. ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Πλατεία Ἁγίας Σοφίας 6 (546 22 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ). Τηλ. 2310.272739. Fax 2310.272736. ● ΠΑΤΡΩΝ: Γούναρη 45 (262 21 ΠΑΤΡΑΙ). Τηλ. και Fax 2610.278993. ● ΚΥΠΡΟΥ: Ἐλλάδος 115 (3041 ΛΕΜΕΣΟΣ). Τηλ. 25.355081 Fax 25.820343.

www.osotir.org — e-mail: adosotir@otenet.gr

Κωδικὸς ΕΛΤΑ: 1668.